

Οι εργοδότες ετοιμάζουν

ΝΕΑ

Συντονισμένα
να παλαίσουν
οι εργαζόμενοι

ΕΠΙΘΕΣΗ

Μια νέα περίοδος ταξικών συγκρούσεων ανοίγεται στην κυπριακή κοινωνία. Τα οξυμένα οικονομικά προβλήματα, που για πρώτη φορά μετά το '74 εμφανίζονται τόσο έντονα, σπρώχνουν τους εργοδότες και την αστική τάξη σε νέες επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν άθικτα τα υπερκέρδη τους, προχωρούν σε νέες απολύσεις (βλέπε Αμιάντος) προγραμματίζουν νέα φορολογικά μέτρα και ζητούν την κατάργηση της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής.

Η οικονομία της Κύπρου οδηγείται σε κρίση. Αυτό έχει γίνει τώρα συνείδηση τόσο στους εργοδότες — βιομήχανους αλλά και στους πιο αισιόδοξους αστους οικονομολόγους. Το οικονομικό «θαύμα», που στήθηκε κυρίως στες πλάτες των εργαζομένων μετά την κατάρρευση του '74, άρχισε τώρα να εξαντλεί τα περιθώρια του.

Στους πρώτους οκτώ μήνες του 1986 οι εγχώριες εξαγωγές μειώθηκαν σχεδόν κατά 20% παράλληλα με πτώση των επενδύσεων κατά 15.6%. Με βάση επίσημα στοιχεία αναμένεται κατά τη διάρκεια του χρόνου αύξηση του Α.Ε.Π. με ρυθμό μόνο 3.2% — ο χαμηλότερος όλης της περιόδου μετά το πραξικόπημα και την εισβολή. Το ποσοστό της ανεργίας έφτασε στο 4% περίπου του οικονομικά ενεργού πληθυσμού, κτυπώντας κύρια νεολαίους και γυναίκες.

Η υποκρισία των αστών

Πίσω από τα «ωραία» λόγια των αστών για «οικονομική περισυλλογή» για «το συμφέρον του τόπου», βρίσκεται η αγωνιώδης προσπάθειά τους να φορτώσουν ξανά τα αποτελέσματα της κρίσης στους ώμους της εργατικής τάξης. Είναι μέσα απ' αυτό το σκηνικό που υποστηρίζουν πως τα «ψηλά» εργατικά κόστα αποτελούν το μεγάλο εμπόδιο και καταλήγουν στο συμπέρασμα για την ανάγκη κατάργησης του κε-

κτημένου δικαιώματος της Α.Τ.Α.

Ο πρόεδρος της ΟΕΒ μιλώντας στη γενική συνέλευση των μελών της Ομοσπονδίας αναφερόμενος στο ζήτημα της Α.Τ.Α. είπε πως «υπονομεύει την ανταγωνιστικότητα του επιχειρηματικού τομέα» και πως «πρέπει να παρακάμψουμε τους επικίνδυνους σκοπέλους, περιλαμβανομένου του πιο διαταρακτικού, στρεβλωτικού και υπονομευτικού της σημερινής οικονομίας, εκείνου της Α.Τ.Α.»

Στόχος δηλαδή η συγκέντρωση των εργατικών απολαβών και η μεγένθυση του μεριδίου των εργοδοτών στο εθνικό εισόδημα. Κι αυτά την ίδια στιγμή που οι εργατοϋπάλληλοι — που

αποτελούν το 70% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού — απολαμβάνουν μόνο το 48,5% του εθνικού εισοδήματος, ενώ οι εργοδότες — βιομήχανοι ζουν στη χλιδή και την πολυτέλεια.

Οι συμβάσεις

Η ενωμένη αντίδραση της εργατικής τάξης τον περασμένο Μάρτη (απόφαση για 24ωρη γενική απεργία), αποκάλυψε την αδυναμία της αστικής τάξης και της κυβέρνησης να προχωρήσουν σε άμεσο κτύπημα της Α.Τ.Α. Ταυτόχρονα όμως μετατόπισαν τη σύγκρουση σε κλαδικό επίπεδο στοχεύοντας να διασπάσουν το κίνημα.

Μια σειρά προβλήμα-τα στους Ημικρατικούς ορ-

γανισμούς διαιωνίζονται και η λύση τους συναντά την άρνηση της εργοδοσίας. Ήδη εμφανίστηκαν οι πρώτες συγκρούσεις στο ΡΙΚ, στις Τράπεζες, στη ΣΥΤΑ και την ΑΗΚ που αναμένεται να κλιμακωθούν κατά τη διάρκεια των συζητήσεων για την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης.

Στο δημόσιο τομέα η ΠΑΣΥΔΥ προκήρυξε 2ωρη στάση για τις 21/11 και 24ωρη για τις 8/12 αν η κυβέρνηση δεν εγγυηθεί την οριστική επίλυση των εκκρεμούντων προβλημάτων της δημόσιας υπηρεσίας.

Το μεγάλο μέτωπο της μάχης όμως καλούνται να κρατήσουν οι εργαζόμενοι στη Βιομηχανία. Οι συμβά-
συνέχεια στη σελ. 5

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Λαϊκά Μέτωπα
- Οκτωβριανή Επανάσταση
- Ελλάδα - Μετα τις Δημοτικές
- Σύντομα διεθνή
- Η διαμάχη Σημερινής - Αλήθειας
- Ε.Τ.Υ.Κ. - Τράπεζες
- Ο αγώνας των φοιτητών Α.Τ.Ι.
- Η απεργία στο Ρ.Ι.Κ.
- Η παραίτητη Ματαφία
- Οι δηλώσεις Θεοδωράκη
- Ειρήνη και καπιταλισμός

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΜΙΑΝΤΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Οι εργάτες του μεταλλείου Αμιάντου με τεράστια αποφασιστικότητα και σθένος αγωνίζονται σήμερα για να προστατεύσουν τις δουλειές και δικαιώματά-τους που καταπατούνται κατάφωρα από τον «θεοπνευστο» εργοδότη-τους.

Αυτές οι γραμμές γράφονται λίγες μόνο ώρες μετά που οι αμιαντορύχοι πραγματοποίησαν δυναμική πορεία διαμαρτυρίας στο προεδρικό-σαν ένα μέτρο κλιμάκωσης των αγωνιστικών κινητοποιήσεων-τους. Οι αμιαντορύχοι πήραν τελικά τον δρόμο του δυναμικού αγώνα αφού συνειδητοποίησαν ότι και η εκκλησία σαν εργοδότης συμπεριφέρεται στυγνά και απάνθρωπα όπως και κάθε εργοδότης όταν είναι να προστατεύσει τα οικονομικά της συμφέροντα — παρα τις κούφιες υποσχέσεις τις ντυμένες με «άγια» λόγια.

Οι αμιαντορύχοι και οι 300 οικογένειές τους ξέρουν ότι η ανεργία δεν μπορεί να είναι το μέλλον τους — ιδιαίτερα σε συνθήκες αύξησης της ανεργίας και όταν ολοκληρωθεί η περιοχή στηριζόταν σ' αυτό το μεταλλείο εδώ και 60 χρόνια.

Αυτή η πραγματικότητα ενώνει τους εργάτες του αμιάντου και τους οπλίζει με τρομερή δύναμη και αποφασιστικότητα να συνεχίσουν την πάλη τους. Αυτό που χρειάζεται και έχουν απόλυτη ανάγκη οι εργάτες είναι η δυναμική καθοδήγηση και πρόγραμμα από την ηγεσία τους.

Μαζί με την ενεργο συμπαράσταση και του υπόλοιπου εργατικού κινήματος η νίκη των αμιαντορύχων μπορεί να εξασφαλιστεί.

ανάλυση στη σελ. 3

ΕΤΥΚ - ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Πρόσωπο με πρόσωπο

Ευκαιρία για τη νέα ηγεσία της ΕΤΥΚ, στις διαπραγματεύσεις για τη νέα σύμβαση, να αποδείξει ότι μπορεί να προχωρήσει πιο πέρα από τους προκατόχους και να συσπειρώσει γύρω της τους Τραπεζίτες, που απογοητευμένοι απομακρύνθηκαν, και να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους.

Με γενικές συνελεύσεις των Τραπεζοϋπαλλήλων μελών της ΕΤΥΚ που έγιναν τον Οκτώβρη, έχουν εγκριθεί τα αιτήματα που θα υποβληθούν στον Συνέσμο Τραπεζών για την ανανέωση της 2ετους συλλογικής σύμβασης που λήγει την 31.12.86.

Ανάμεσα στην δέσμη των αιτημάτων που έχουν υποβληθεί ξεχωρίζουν τα εξής:

- 3 1/2% από 1.1.87 με ελάχιστο £10
- 3 1/2% από 1.1.88 με ελάχιστο £10
- Μείωση των ωρών εργασίας από 38 ώρες εβδομαδιαία σε 36 ώρες κατανεμημένες σε 5ήμερη εβδομάδα εργασίας
- Να απαλειφτεί το άρθρο

των συμφωνιών που καθορίζει τα θέματα προσλήψεων, μεταθέσεων ή προαγωγών σαν μη διαπραγματεύσιμα

■ Στεγαστικά δάνεια
Κατάργηση του ceiling και επέκταση του ανώτατου ορίου από £15,000 σε £20,000

■ Αύξηση των ετήσιων αδειών κατά 3 εργάσιμες μέρες

Το γενικό αίσθημα που επικράτησε στις Γενικές Συνελεύσεις, είναι ότι τα πιο πάνω αιτήματα θεωρούνται πέρα για πέρα δίκαια και κάλεσαν την ηγεσία τους να μην υποχωρήσει στη διεκδίκηση τους.

Αναφέρουμε ότι αυτή είναι η πρώτη σύμβαση που καλείται η νέα ηγεσία της ΕΤΥΚ να διαπραγματευτεί. Είναι όμως ταυτόχρονα και η πρώτη ουσιαστική και αποφασιστική ευκαιρία γι' αυτήν την ηγεσία να αποδείξει ότι μπορεί να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των τραπεζικών που την ανέβασαν σε αντικατάσταση μιας άλλης που μέσα στις αλλαγμένες κοινωνικοοικονομικές και πολιτικές πραγματικότητες δεν μπορούσε να ανταποκριθεί σωστά. Δεν ήταν μια ικανή να δώσει δυναμισμό και αποφασιστικότητα στις διεκδικήσεις των Τραπεζικών.

Οι Τράπεζες μέσα από την προσπάθειά τους, όχι μόνο να διατηρούν τα κέρδη τους αλλά και να τα αυξάνουν, δημιουργούν όλο και περισσότερο αβάσταχτες συνθήκες δουλειάς, πιεστικό φόρτο εργασίας, εξαντλητικές πολλές φορές υπερωρίες κ.λ.π. Και κοντά στην αδυναμία της ΕΤΥΚ με βάση τις υφιστάμενες συμφωνίες, να διαπραγματευτεί τις προσλήψεις, μεταθέσεις και προαγωγές,

αυτά τα ζητήματα γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης. Δεν είναι διαπραγματεύσιμες οι προσλήψεις, άρα οι εργοδότες θα πιέζουν για να βγαίνει η δουλειά με το ελάχιστο εργατικό κόστος. Δεν είναι διαπραγματεύσιμες οι προαγωγές, άρα ο κάθε υπάλληλος θα μεταχειρίζεται κάθε μέσο για να μην χάσει την εύνοια της διεύθυνσης, χάνοντας έτσι και την ελπίδα για βόλεμα σε καμία θεσούλα. Διασπώνται έτσι οι υπάλληλοι και γίνονται εύκολη λεία για τους εργοδότες που εκμεταλλεύονται την κατάσταση προς όφελος τους.

Το αίτημα λοιπόν για τα μη διαπραγματεύσιμα θέματα, όπως ήταν έντονη απαίτηση και της Συνδιάσκεψης αλλά και των Γενικών Συνελεύσεων, πρέπει να διεκδικηθεί χωρίς καμία υποχώρηση. Στόχος πρέπει να είναι ο καθορισμός αντικειμενικών κριτηρίων και κανονισμών, για να μπορεί η ΕΤΥΚ να συμμετέχει ουσιαστικά στην απόβλυνση των πιο σοβαρών, καθημερινών προβλημάτων των Τραπεζικών. Εξάλλου το αίτημα αυτό δεν έχει κανένα απολύτως κόστος για τις Τράπεζες.

Οπωσδήποτε ο αγώνας των Τραπεζικών δεν θά ναι εύκολος. Γιατί, παρα το γεγονός ότι οι Τράπεζες πραγματοποιούν τεράστια κέρδη κάθε χρόνο, — στην Τράπεζα Κύπρου τα κέρδη έφθασαν τα £3 εκ. το πρώτο εξάμηνο του 1986 μοιράζονται και προμήσια, — δεν είναι διατεθειμένες να παραχωρήσουν τίποτε.

Επικαλούμενοι οι εργοδότες, με τις ευλογίες βέβαια και της δεξιάς κυβέρνησης, «το καλό της εθνικής οικονομίας και του αγώνα εθνικής και φυσικής επιβίωσης», θα καλέσουν και πάλι τους εργαζόμενους σε νέες θυσίες κι υποχωρήσεις.

Οργανωμένες, λοιπόν οι Τράπεζες και συσπειρωμένες με τους υπόλοιπους άλλους εργοδότες γύρω από την Ο.Ε.Β., θα επιδιώξουν να αντιμετωπίσουν την εργατική τάξη με πρώτο στόχο την τροποποίηση ή και κατάργηση ακόμα της Α.Τ.Α. Η Α.Τ.Α. γι' αυτούς συνιστά εμπόδιο στην αύξηση της ανταγωνιστικότητας της Κυπριακής Βιομηχανίας.

Η συζήτηση για την τροποποίηση της Α.Τ.Α. είναι ένα βασικό αντικείμενο των Τραπεζών, μαζί με άλλα απαιτήματα όπως:

■ Αναβάθμιση της κλίμακας προσλήψεων προς τα

κάτω

■ Ελευθερία στην πρόσληψη πτυχιούχων χωρίς καμία δέσμευση

■ Να απαλειφτεί ο περιορισμός της βραδυνής βάρδιας των Ηλεκτρονικών Λογιστικών Κέντρων που ισχύει σήμερα (είναι μέχρι 11.00 μ.μ.)

■ Οι νέες συμφωνίες που θα υπογραφούν να έχουν ισχύ από την ημερομηνία που θα υπογραφεί η κωδικοποίηση. (Το θέμα της κωδικοποίησης εκκρεμεί από την προηγούμενη σύμβαση και έχουμε αναφερθεί σχετικά σε προηγούμενη έκδοσή μας.)

Είναι φανερό ότι οι Τράπεζες στοχεύουν στα κεκτημένα των Τραπεζικών υπαλλήλων. Η ΕΤΥΚ πρέπει να απαντήσει δυναμικά και αποφασιστικά ότι, όχι μόνο δεν θα δεχτεί καταστρατήγηση κεκτημένων των μελών της, αλλά και θα αγωνιστεί για να κερδίσει αυτά που οι τραπεζικοί δικαιούνται, διεκδικώντας δυναμικά τα αιτήματα τους.

Ο αγώνας των τραπεζικών θά ναι λάθος να ειπωθεί απομονωμένος. Η πολιτική των τραπεζών είναι η ίδια με την πολιτική όλων των εργοδοτών κάτω από τα ράσα της ΟΕΒ — κτύπημα των κεκτημένων της εργατικής τάξης με πρώτο στόχο την Α.Τ.Α.

Η απάντηση πρέπει να είναι αποφασιστική από ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Ενωμένοι να μην δεχτούν οποιαδήποτε τροποποίηση της Α.Τ.Α. ή παραχώρηση οποιουδήποτε κεκτημένου. Αν η οικονομία δεν πάει καλά, αν τα κυπριακά βιομηχανικά προϊόντα δεν είναι ανταγωνιστικά, δεν φτάνει οι εργαζόμενοι, ούτε και η Α.Τ.Α. Άλλωστε όπου έχει τροποποιηθεί πουθενά δεν έχει λύσει τα προβλήματα. Και ανεργία εξακολουθεί να υπάρχει κι πληθωρισμός κι πτωτικές τάσεις στις επενδύσεις. Αυτό που φταίει είναι το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και οι ίδιες οι σχέσεις παραγωγής, που βασίζονται στην ατομική ιδιοκτησία και το ιδιωτικό κέρδος και που έχουν γίνει τροχονόμος στην παραπέρα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

Η ενότητα της εργατικής τάξης είναι το κλειδί. Ο αγώνας των Τραπεζικών δεν θά ναι μόνο δικός τους αγώνας αλλά κι αγώνας ολόκληρου του εργατικού κινήματος. Τα κοινωνικά και οικονομικά αδιέξοδα του καπιταλισμού θα ρίχνουν όλο και περισσότερους εργαζόμενους, και βιομηχανικούς εργάτες αλλά και γραφειάδες πια, στην ταξική πάλη. Ενωμένοι πρέπει να αντιμετωπίσουν τους κεφαλαιοκράτες εργοδότες, και καμία δύναμη δεν θα μπορέσει να τους λυγίσει.

Τραπεζικός

Οι τραπεζικοί υπάλληλοι στη συνέλευση της Α/σίας συζητούν τα αιτήματα που υπέβαλαν στην εργοδοσία.

A.T.I. Ανακωχή και επαγρύπνηση

Με ανακοίνωση της, η γενική συνέλευση των φοιτητών του ΑΤΙ, αποφάσισε αναστολή των απεργιακών μέτρων μέχρι το τέλος του χρόνου και επαναφορά στα μαθήματα, μετά τις πρόσφατες εξελίξεις. Παράλληλα οι φοιτητές, προειδοποιούν την κυβέρνηση, ότι αν μέσ' τα χρονικά πλαίσια που έδωσαν προθεσμία, δεν αντικρουθούν θετικά τα αιτήματά τους θα προχωρήσουν σε πιο δυναμικά μέτρα.

Πραγματικά, οι κυβερνώντες έχουν πρόβλημα. Η απόφαση που έβγαλαν - διαπλάσιασμός των διδασκάντων - δεν περιμέναν να «πιαστεί» τόσο σοβαρά και να έχει τόσο αντίκτυπο, τόσο στις συντεχνίες, όσο και στον ευρύτερο εργαζόμενο λαό. Υπολόγισαν λάθος την γενική κατάσταση που επικρατεί και βρέθηκαν εξ απορόπτου. Σε μια περίοδο όξυνσης της κρίσης και των οικονομικών προβλημάτων, ήταν φανερό ότι δεν θα περνούσε τέτοιο τετελεσμένο χωρίς αντίδραση όπως κι έγινε.

Οι φοιτητές, παλεύοντας για δυο σοβαρά αιτήμα-

τα που έβαζαν — δωρεάν παιδεία συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων — χάρη στην αποφασιστικότητά τους, το οργανωμένο σφικτοδέσιμο τους και χάρη στην συμπαράσταση των κομμάτων τους βούλης, των συντεχνιών και στην αλληλεγγύη των εργαζομένων, κέρδισαν αυτή την μάχη. Η Κυβέρνηση κάτω απ' αυτή την πίεση θα αναγκαστεί, έστω μερικώς να δώσει στους φοιτητές του ΑΤΙ, αυτά που θέλουν.

Με τεχνάσματα και μαਨούβρες, θα προσπαθήσει να ησυχάσει τα πράγματα για λίγο, γιατί ξέρει ότι μια τομεακή κρίση, μετεξελίσσεται σταδιακά σε γενική επιπεδιακή κρίση, γιατί τα φοιτητικά προβλήματα είναι αδιαχώριστα με τα ταξικά. Είναι φανερό η διάθεσή της. Έχασε μια μάχη, αλλά όχι τον πόλεμο και προετοιμάζεται γι' αυτό. Δεν είναι διατεθειμένοι οι εξουσιαστικοί κύκλοι, να αφήσουν ήσυχους τους φοιτητές, αρκετά τους αντέκλεισαν. Και σύντομα θα κάνουν την αντεπίθεσή τους πιο ισχυρή και πιο καταπελτική. Έχουν σαν τα-

κτική τους, ότι δίνουν με το αριστερό, να το παίρνουν με το δεξί.

Γι' αυτό οι φοιτητές του ΑΤΙ, δεν πρέπει να επαναπαυτούν στα θρανία τους και στην ρουτινιάρικη ζωή τους. Να είναι σίγουροι, ότι κάποιο νέο κτύπημα θα δεχτούν, γιατί απ' αυτά τα κτυπήματα είναι που στέκει το αστικό μας κράτος. Η πρόσφατη νίκη - κατάκτηση τους είναι ορόσημο και καθοδήγηση μαζί, για μελλοντικούς αγώνες. Τα μαθήματα που πήραν είναι πολλά. Μόνο με την οργάνωση την αποφασιστικότητα, την δυναμική αντίδραση, τον συσχετισμό των γενικών προβλημάτων της κοινωνίας και την ενιαιομετωπική παράλληλη πάλη με τα καταπιεσμένα στρώματα, θα μπορέσουν να αντιπαλέψουν την κάθε μεγαλοαπόφαση, των κάθε μεγαλοκατέρων του τόπου. Μόνο έτσι οι φοιτητές, θα είναι δυνατοί στους παραπέρα αγώνες τους. Επιθεωρώντας και ενισχύοντας τις δυνάμεις τους, να προετοιμάζονται να ξαναβγουν στους δρόμους.

Μάριος Θρασυβούλου

ΑΜΙΑΝΤΟΣ Αγώνας ενάντια στην εκκλησία - εργοδότη

Το εργατικό κίνημα έχει πολύ κακές εμπειρίες στο ενεργητικό του από τα έργα των ρασοφόρων - εργοδοτών. Όχι στο πολύ μακρύ παρελθόν, είδαμε εκατοντάδες εργάτες που απασχολούνταν στις χημικές Βιομηχανίες και στη τσιμεντοβιομηχανία Βασιλικού, να πετιούνται στο δρόμο, σαν αποτέλεσμα της κακής διαχείρισης αυτών των βιομηχανιών από την εργοδοσία.

Οι εργάτες αμιάντου με βάση τη ζωντανή πραγματικότητα (πέρα από τους θεόπνευστους λόγους και υποσχέσεις) έβλεπαν από την αρχή με καχυποψία οποιοσδήποτε υποσχέσεις εκπορεύονταν από το στόμα του «Αγίου» Μητροπολίτη Λεμεσού. Έτσι τον Μάρτιο, αμέσως μετά που η Μητρόπολη Λεμεσού ανέλαβε την εκμετάλλευση του ορυχείου, οι εργάτες σε συνέλευση τους ζητούσαν εγγυήσεις για αποζημιώσεις (τις οποίες δικαιούνταν με βάση τη σύμβαση, με την παλιά διεύθυνση) σε περίπτωση κλεισίματος και απολύσεων.

Τότε οι ηγέτες των συντεχνιών εμφάνισαν τον Μητροπολίτη σαν μεγάλο ευεργέτη και προοδευτικό και τη συμφωνία που πέτυχαν τότε για δημιουργία ταμείου αποζημιώσεων,

Προνοίας, Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Ταμείο Πλεονασμού, όπως και κρατήσεις για εξόφληση δανείων που έκαναν οι εργάτες.

Αυτά συμβαίνουν παρά τις επανειλημμένες και πολύ πρόσφατες δηλώσεις του «Αγίου Λεμεσού» ότι το ορυχείο είναι βιώσιμο και θα συνεχίσει απρόσκοπτα τις εργασίες του για τουλάχιστον 5 χρόνια.

Όταν οι εργάτες ζήτησαν από τον Μητροπολίτη να υποθηκεύσει περιουσία της εκκλησίας για να εξασφαλίσει τις εγγυήσεις για το ταμείο αποζημιώσεων, η απάντηση του ήταν ότι κάτι τέτοιο δεν επιτρέπει η Ιερά Σύνοδος! Αυτό που δεν εξήγησε είναι πως η Ιερά Σύνοδος επιτρέπει τις επιχειρήσεις και την κερδοσκοπία εις βάρος του ποιμνίου - της!

και κλιμάκωση των δυναμικών μέτρων μέχρι την πλήρη δικαίωση τους.

Ευθύνες των Συντεχνιών και πρόγραμμα

Οι συντεχνίες φέρουν τεράστια ευθύνη για τα όσα συμβαίνουν στον αμιάντο. Η «αφέλεια» τους να εμπιστευτούν τη Μητρόπολη Λεμεσού, ενώ είχαν, μια σειρά από παρόμοιες εμπειρίες στο παρελθόν όπου η εκκλησία είχε τη μύτη της χαμμένη, είναι χαρακτηριστική και απυρολόγητη ενέργεια.

Ακόμα το ότι αρκέστηκαν σε προφορικές διαβεβαιώσεις από την κυβέρνηση, ότι δεν θα μεταβίβαζε τις μετοχές της παλιάς εταιρείας στη μητρόπολη Λ/σου χωρίς να κατοχυρωθούν όλα τα δικαιώματα των εργαζομένων και να εκπληρωθούν οι υποχρεώσεις έναντι της περιοχής.

Οι εργάτες έκαναν τεράστια υπομονή και είδαν να ξεγελιούνται ξανά και ξανά. Εντούτοις διαθέτουν τεράστια αποθέματα δύναμης και αγωνιστικότητας. Αυτό φάνηκε και από τα συνθήματα και την αποφασιστικότητα τους κατά την πικκετοφορία στις 3 του Νιόβρη.

Αυτό που χρειάζεται είναι πρόγραμμα αγώνα και διεκδικήσεων από μέρους των οργανώσεων που ακόμα συνεχίζουν να εμπιστεύονται.

Μέτρα που οι ίδιοι οι εργάτες αυθόρμητα φάνηκε να προτείνουν κατά τη διάρκεια της πικκετοφορίας όπως: πορεία στη Βουλή - Προεδρικό και καθιστικές εκδηλώσεις, κατάληψη του ιδίου του ορυχείου, ακόμα και της Μητρόπολης, απαίτηση για κρατικοποίηση - του, παναπεργία σ' όλες τις επιχειρήσεις που ελέγχει η Μητρόπολη και η εκκλησία στο σύνολο της για συμπαρατάση. Τέτοια μέτρα πρέπει να αποτελέσουν μέρος ενός συνολικού προγράμματος που να παλεύει με καθοδήγηση και συντονισμό από τις ηγεσίες των συντεχνιών, συνοδεύοντας τις πιο πάνω με το βασικό αίτημα (πρόταση στα κόμματα) για κρατικοποίηση όλων των εκκλησιαστικών επιχειρήσεων και περιουσιών (εκτιμάται ότι μόνο στις πόλεις φτάνει το £1 δισεκατομμύριο).

Κάτι τέτοιο θα έδινε τεράστιο ενθουσιασμό και δυνατότητες στους εργάτες για να παλαίσουν και να πετύχουν μεγαλειώδη νίκη ενάντια σε ένα αναχρονιστικό και αντιδραστικό θεσμό όπως είναι η εκκλησία και ταυτόχρονα θα δώσει μεγάλες δυνατότητες στην κοινωνία αξιοποιώντας τον τεράστιο πλούτο που κατέχει.

Απο τη διαδήλωση των αμιαντωρύχων στο Προεδρικό.

Για την εκκλησία, ο Αμιάντος, οι Χημικές, τα Τσιμέντα, μπορεί να μην αποφέρουν μεγάλα κέρδη

που να τους ικανοποιούν και να τους φουσκώνουν όσο θα ήθελαν, αλλά αποτελούν χρήσιμες και απα-

ραίτητες παραγωγικές μονάδες για την κοινωνία.

ΜΑΖΟΣ

Η απεργία στο Ρ.Ι.Κ.

Τα απεργιακά μέτρα των υπαλλήλων του ΡΙΚ και η οξυμένη διαμάχη τους με την διεύθυνση του ιδρύματος και την κυβέρνηση βγάζουν στην επιφάνεια ένα ζήτημα ουσίας. Το δικαίωμα συμμετοχής των εργαζομένων ακόμα και από συμβουλευτική ιδιότητα - σε θέματα που τους αφορούν άμεσα, στο ίδρυμα.

Αφορμή της σύγκρουσης η προσπάθεια της διεύθυνσης του Ρ.Ι.Κ. να αφαιρέσει από το δικαίωμα που δόθηκε στους υπαλλήλους από το 1971, τη στιγμή που αυτό ίσχυε σε κάποιο βαθμό σήμερα, στηριζόμενη στην υποτιθέμενη σύγκρουση κάποιων κανονισμών με το νόμο και το σύνταγμα.

Μέσα από αλλεπάλληλες στάσεις εργασίας, διαβουλεύσεις με τη διεύθυνση του ιδρύματος και την ανάμειξη της κυβέρνησης στη διαμάχη τελικά το θέμα καταλήγει στη Βουλή για συζήτηση και νομοθέτηση.

Οποιαδήποτε όμως και αν είναι η απόφαση της Βουλής το θέμα δεν θα κλείσει. Θα εμφανίζεται συνέχεια όλο και πιο σοβαρά όχι μόνο στο ΡΙΚ αλλά σε όλους τους οργανισμούς είτε αυτοί είναι Ημικρατικοί ή ιδιωτικοί, γιατί μέσα στην περίοδο της κρίσης που περνάμε το ζήτημα της συμμετοχής και του ελέγχου των εργαζομένων είναι καίριο θεσμικό ζήτημα, για να μπορούν έτσι να προστατέψουν τις δουλειές τους και το βιοτικό τους επίπεδο. Η διαμάχη στο ΡΙΚ δεν είναι θέμα που αφορά μόνο τους υπαλλήλους στο ίδρυμα. Αφορά ολόκληρο το εργατικό κίνημα και εκεί έπρεπε να αποταθούν οι απεργγοί για υποστήριξη του αιτήματός τους.

Έπρεπε μέσω ΟΛΩΝ των συνδικαλιστικών ορ-

γανώσεων να ενημερωθεί ολόκληρη η εργατική τάξη πάνω στο θέμα για να συμμετασθεί στους απεργούς. Η απεργία στο ΡΙΚ απομονώθηκε. Έμεινε στα πλαίσια του ΡΙΚ και μόνο μετά την παρέμβαση της κυβέρνησης οι συντεχνίες των υπαλλήλων κινήθηκαν για να ζητήσουν υποστήριξη μόνο πάλι από τους υπόλοιπους Ημικρατικούς οργανισμούς. Είναι γι' αυτό το λόγο που ενώ οι απεργγοί δεν διεκδικούσαν άφηση στες απολαβές, τους μεγάλες μερίδες του κόσμου κατάκρινε τις στάσεις, γιατί του στερούσαν το βασικότερο μέσο ψυχαγωγίας του. Μέσα στην άγνοια για το θέμα μιλούσαν για τους «παχουλούς μισθούς» στο ίδρυμα κ.α. χωρίς πραγματικά να γίνεται κατανοητό το καίριο αίτημα των απεργών για συμμετοχή στη λειτουργία του ιδρύματος.

Το αίτημα των υπαλλήλων στο ΡΙΚ είναι δίκαιο. Η συμμετοχή των εργαζομένων σε θέματα που τους αφορούσαν άμεσα ίσχυε σε κάποιο ικανοποιητικό βαθμό από την συμφωνία του 1971. Μέσα όμως στην περίοδο της κρίσης που περνά το ΡΙΚ, η διεύθυνση, η κυβέρνηση και οι ιδιώτες δεν θέλουν αυτή τη συμμετοχή. Θέλουν να χρησιμοποιούν το ίδρυμα σαν φέουδο τους η μεν διεύθυνση και κυβέρνηση για προβολή της κυβέρνησης και για κομματικούς λόγους οι δε ιδιώτες να μετατρέψουν το

ίδρυμα σε επιχείρηση κέρδους με τα λαχεία τους, τις διαφημίσεις τους, τις σαμπουνόπτες τους χωρίς να νοιάζονται για το τι προσφέρουν στο λαό.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια το αίτημα των υπαλλήλων για συμμετοχή σε θέματα που τους αφορούν δεν φτάνει. Χρειάζεται εκτός από τη συμμετοχή στη διεύθυνση του ιδρύματος και ο έλεγχος των εργαζομένων πάνω σε όλα τα επίπεδα. Συμμετοχή και έλεγχος σε θέματα παραγωγών υπαλλήλων, προσλήψεων, στα έσοδα και τα έξοδα του ιδρύματος (που κανείς μέχρι σήμερα δεν ξέρει τι γίνεται) στες εκπομπές και στα προγράμματα για καλύτερη ποιότητα και ψυχαγωγία στο λαό.

Για να κατορθωθεί αυτό χρειάζονται μάχες όπως απέδειξαν οι τηλεφταίες κινητοποιήσεις. Χρειάζεται να διευρυνθούν τα αιτήματα για να αγκαλιάσουν όλο το λαό, για να υπάρξει έτσι και συμπαρατάση.

Χρειάζεται ένα συνολικό πρόγραμμα πάλης που να απαιτεί:

■ Κρατικοποίηση του ιδρύματος κάτω από τον έλεγχο των υπαλλήλων.

■ Άνοιγμα των λογιστικών βιβλίων για οικονομικό έλεγχο.

■ Εκλογή με δικαίωμα άμεσης ανάκλησης όλων των αξιωματούχων.

■ Συμμετοχή στες διαδικασίες λειτουργίας του Ρ.Ι.Κ. (κατάρτισμος προγραμμάτων -έλεγχος ποιότητας κλπ) των κομμάτων, των συνδικαλιστικών οργανώσεων, των οργανώσεων νεολαίας, της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Αχιλλέας Αχιλλέως

ΤΙ ΜΑΝΟΥΒΡΑ ΚΡΥΒΕΤΑΙ:

Η παλιά διεύθυνση (Σουηδική εταιρεία) ήταν υποχρεωμένη φεύγοντας να ξεπληρώσει υποχρεώσεις - της που έφταναν τα £3.200.000. Η Μητρόπολη όπως αφήνει να φανεί δέχτηκε τη μεταβίβαση της εταιρείας παίρνοντας μόνο 1 με 1 1/2 εκατομμύριο. Μήπως πίσω από αυτή την πράξη κρύβεται καμία μανούβρα; Η μήπως η Μητρόπολη σαν μεγάλος εργοδότης που είναι απλά συμπαραστάθηκε σε ένα συνάδελφο - της στα πλαίσια συμφωνίας κυρίων; Αυτό πρέπει να το μάθουν οι εργάτες και θα το μάθουν όταν ανοιχτούν τα βιβλία της εταιρείας για έλεγχο.

σαν μεγάλη «ΕΠΙΤΥΧΙΑ», «ΑΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΗ» και «ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ». Ορισμένοι συνδικαλιστές χαρακτηρίζουν τη συμφωνία σαν «ΑΘΛΟ» και άλλοι ότι οι συντεχνίες πέτυχαν το «ΑΚΑΤΟΡΩΤΟ».

Σήμερα 7 με 8 μήνες μετά από το κλείσιμο εκείνης της συμφωνίας, ο μητροπολίτης προχωρεί στο κλείσιμο του ορυχείου πετώντας 300 εργάτες στο δρόμο, όλοι οικογενειάρχες με παιδιά, χωρίς να έχει τηρήσει τη συμφωνία που ο ίδιος υπόγραψε και κατακρατώντας μισθούς και μια σειρά από ωφελήματα των εργατών, ληστεύοντας ουσιαστικά τους εργάτες. Ακόμη έκλεισε το νοσοκομείο που διέθετε το μεταλλείο και χρωστέι £1000 για φαγώσιμα στο συνεργατικό - λεφτά που πήρε από τους εργάτες).

Πιο συγκεκριμένα δεν έχει καταβάλει τα ποσα που συμφώνησε για το ταμείο αποζημιώσεων, καθυστέρει την πληρωμή ημερομηνιών και μισθών, εισφορών δικών της και του προσωπικού προς το Ταμείο

Οι εργάτες στο δρόμο του αγώνα

Αποβάλλοντας οι εργάτες οποιαδήποτε ψευδαίσθηση για τις προθέσεις και τα έργα της Μητρόπολης, υιοθέτησαν τον δύσκολο, αλλά και μόνο που τους απόμεινε, δρόμο του αγώνα: Στις 3 του Νιόβρη κατέβηκαν σε δυναμική πικκετοφορία στη Λεμεσό και συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τη Μητρόπολη, ζητώντας αποπληρωμή των μισθών τους και του κόπου - τους δεκάδων χρόνων.

Ο Μητροπολίτης περιόριστηκε για μια ακόμα φορά ουσιαστικά σε αδριστες υποσχέσεις, και πρακτικά περιορίστηκε να πληρώσει μισθούς μόνο μιας βδομάδας!! (έχουν να πληρωθούν 3 βδομάδες.)

Η στάση του Μητροπολίτη προκάλεσε την οργή των εργατών που μη έχοντας πλέον καμία εμπιστοσύνη στο χειρότερο εργοδότη που συνάντησαν, όπως τον αποκαλούσαν ζητούσαν επιτόπου χρονοδιάγραμμα για ικανοποίηση τους μέχρι τέλους και από τις συντεχνίες συνέχιση του αγώνα

ΕΛΛΑΔΑ - ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ '86

ΜΟΝΟ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ μπορεί να σταματήσει τη δεξιά

Για πρώτη φορά από το 1981 οι δυνάμεις της αλλαγής και το ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα χάνουν μια εκλογική αναμέτρηση με την Δεξιά. Το πολιτικό μήνυμα των Δημοτικών Εκλογών προς την κυβέρνηση ήταν μια έντονη αποδοκιμασία της πολιτικής της λιτότητας προς την πλευρά της εργατικής τάξης και των φτωχών μικροαστών συμμάχων της. Η Νέα Δημοκρατία (Ν.Δ.) πέτυχε αφο το που δεν πέτυχε το 1974. Να χτυπήσει και να καταλάβει τους 3 μεγάλους δήμους πατώντας στη διάσπαση της εργατικής τάξης.

Η ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Η Δεξιά έχοντας σαν αντικειμενικό στόχο να καταστρέψει την αφοδυναμία του ΠΑΣΟΚ στους δήμους, στα συνδικάτα και στην κοινωνία ήθελε να κερδίσει μια εκλογική νίκη για να καταφέρει έτσι να συσπειρώσει τις γραμμές της, να μαζέψει γύρω της τα μικροαστικά στρώματα που διψούσαν για μια αποφασιστική νίκη, και έτσι να αναβάλουν τις κεντρούφες τάσεις μέσα στην Ν.Δ.

Οι αστοί όμως μαθαίνουν μέσα από τα λάθη τους. Σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογικές εμπειρίες του 1982-85 όπου είχαν βγάλει τις φασιστικές συμμορίες στους δρόμους και χτυπούσαν αλύπητα, τώρα τους κλείδωσαν μέσα στους μάντρες τους, και προσπάθησαν να εμφανιστούν με ένα εκσυγχρονισμένο φιλελεύθερο προσωπείο. Έτσι η Δεξιά έπαιξε το παιγνίδι ήπια - ήρεμα - μαλακά, για να αποφύγει τη συσπείρωση της Αριστεράς, την πολιτικοποίηση του εργατικού κινήματος, να περάσει ο κίνδυνος της Δεξιάς απαρτήρητος, να μπορέσει ο κόσμος να ρίξει μαζικά την διαμαρτυρία του στο ΠΑΣΟΚ, και να αδράξει έτσι την εφκαιρία να αποδείξει ότι το ρεύμα της αλλαγής γυρνάει πίσω.

Ο ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΥΝΟΪΚΟΣ

Η δεξιά και η αστική τάξη δεν ανέχονται άλλο το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Μέσα σε συνθήκες κρίσης δεν έχουν ανάγκη από σοσιαλιστική δημαγωγία αλλά μια σκληρή μονεταριστική κυβέρνηση στες γραμμές της θάτσερ που θα μπορεί αποφασιστικά να βάλε το μαχαίρι στο κόκκαλο της εργ. τάξης και να χτυπήσει αλύπητα το βιοτικό της επίπεδο. Ο ελληνικός καπιταλισμός για να ζήσει δεν αρκείται με το 8% πτώση στο βιοτικό επίπεδο που έφερε το ΠΑΣΟΚ. Για να επιβιώσει χρειάζεται πτώση κατά 40%. Δεν χρειάζεται το πάγωμα της ΑΤΑ αλλά την κατάρρευση της. Δεν θέλουν όμως να φύγει τώρα το ΠΑΣΟΚ. Πρέπει να τους βγάλει τα κάστανα από την φωτιά. Η Ν.Δ. δεν θα μπορούσε να πάρει ούτε τα μέσα μέτρα που παίρνει η σημερινή κυβέρνηση γιατί θα είχε ν' αντιμετωπίσει ένα

πιστοχίας εκλογικού σώματος και βουλής. Και όλα αυτά παρόλο που το αποτέλεσμα δεν είναι απλά καλό αλλά άριστο, όπως είπε ο Μητσοτάκης. Η πιο σοβαρή Δεξιά εφημερίδα η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» προειδοποιά την ΝΔ:

«Μην βιάζεστε. Η πορεία της επικράτησης του φιλελεύθερου χώρου είναι μακρά. Η διακοπή της συνεργασίας του αριστερού μετώπου ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ είναι προωρισμένη. Ο κύριος όγκος της διαμαρτυρίας πήγε προς τα αριστερά».

Οι αστοί ξέρουν ότι αν οι συνασπισμένες δυνάμεις της Αριστεράς κατέβαιναν με κοινούς συνδυασμούς θα σάρωναν όλους τους δήμους της χώρας από την πρώτη Κυριακή!! (ΑΘΗΝΑ με 51% και ΠΕΙΡΑΙΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ με 52%). Ξέρουν ακόμα ότι σε πάνω από 200 δήμους και στο 60% των κοινοτήτων κυριαρχούν οι δυνάμεις της Αριστεράς. Βλέπουν ότι η δύναμη της Δεξιάς αφέθηκε μόνο κατά 2.5%. Αφτη την αντοχή και την δύναμη θέλει να καταστρέψει, πιέζοντας μια αδύνατη κυβέρνηση να προχωρήσει στην εξαγγελία της νέας λιτότητας. Για να πριονίσει το κλαρί πάνω στο οποίο κάθεται, να ξενασυγκρουστεί με τους εργαζόμενους, να διασπαστεί αγεφύρωτα το μπλοκ της αλλαγής και να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για

τραίνο», με υπογραφές 200 απολύσεων και 160 διαθεσιμότητες στες προβληματικές, με εισηγήσεις για παραχώρηση της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ σε ιδιώτες, με δήλωση του Υπ. Δημοσίων Έργων ότι θα απολυθούν οι 30.000 έχταχοι. Αφτα τα μέτρα εξαγρίωσαν την εργατική τάξη και ορισμένα στρώματα έδειξαν σημεία κούρασης, ταλαντέφθηκαν και κινήθηκαν προς τον αριστερισμό του λεφκού και της αποχής.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ θυμήθηκε κάπως αργά το σύνθημα «ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΔΕΞΙΑ». Αλλά ακόμα και όταν την δέφτερη κυριακή έρριξε αφο το σύνθημα δεν γινόταν πιστεφτό. Υπήρχε τόση αντίφαση ανάμεσα στα συνθήματα και την κυβερνητική πολιτική έτσι που οποιαδήποτε φραστική αντι-δεξιά συσπείρωση να φαίνεται στες μάζες τεχνική και κάλπηκη. Οι μάζες δεν είχαν όπλα να πολεμήσουν τη Δεξιά. Δεν έδωσαν στον κόσμο επιχειρήματα η κυβέρνηση. Έτσι η αποχή συνεχίστηκε και στο δέφτερο γύρο και μαζί με τα λεφκα έδωσαν τους δήμους στη Δεξιά.

ΤΟ ΚΚΕ

Τα συνθήματα και το πρόγραμμα του ΚΚΕ δεν μπορούσαν να ενθουσιάσουν και να κινητοποιήσουν ευρύτερες μάζες του ΠΑΣΟΚ. Το αίτημα της Απλής Αναλογικής ήταν ο κύριος άξονας πολιτικής δράσης της ηγεσίας του ΚΚΕ και προϋπόθεση για την «συμπαράταξη» των δυνάμεων της Αριστεράς. Αφο όμως που εμποδίζει το ΚΚΕ να γίνει ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα δεν είναι οι αντιδραστικοί εκλογικοί νόμοι αλλά η πολιτική ουρας που ακολουθεί.

Η ΕΔΑ, το 1958, έγινε αξιωματική αντιπολίτευση με ένα ληστρικό εκλογικό νόμο, το ΠΑΣΟΚ έκανε το 12%-48% με ενισχυμένη αναλογική, ενω στη Γαλλία με ένα δημοκρατικό εκλογικό νόμο την απλή αναλογική, η Δεξιά παρόλη την διάσπαση της κατέφερε να ρίξει την κυβέρνηση.

Η προοπτική της ηγεσίας του ΚΚΕ δεν έκφραζε τις άμεσες ανάγκες των μαζών αλλά τις άμεσες ανάγκες των γραφειοκρατών. Την ίδια στιγμή που ο κόσμος υποφέρει από το δάγκωμα της λιτότητας, της ανεργίας, του πληθωρισμού των ακριβών ενοικίων, των αφέξεων, αντι να κατεβάσει αποφασιστικά το στρατηγικό ζήτημα του σοσιαλισμού για το προχώρημα της αλλαγής, ζύμωσε μέσα στα εργοστάσια τον εκλογικό νόμο!!!

Αν προχωρούσε σε μια αποφασιστική μαχητική εκστρατεία απαιτώντας να δεσμεφτεί η κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ και ο Ανδρέας πάνω σ' ένα πρόγραμμα ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ και όχι απλής αναλογικής, τότε πραγματικά θα άφηνε εχθεμιμένη την ηγεσία του

Οι εργάτες των προβληματικών επιχειρήσεων, αποφασισμένοι να κρατήσουν τα εργοστάσια ανοιχτά, στην πρωτοπορία του αγώνα για σοσιαλισμό δείχνουν το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει η κυβέρνηση

ΠΑΣΟΚ, ενω αν χάνονταν οι δήμοι παρα την υποστήριξη του ΚΚΕ ο μοναδικός υπέφθυνος θα ήταν η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Τότε πραγματικά θα έπεφταν οι αφαπάτες, θα προχωρούσε η συνείδηση και το ΚΚΕ θα συσπείρωνε την βάση του ΠΑΣΟΚ στον αγώνα για τη συντριβή της Δεξιάς και τον σοσιαλισμό.

Το σύνθημα «ΠΙ ΠΑΣΟΚ ΤΙ ΔΕΞΙΑ» αντίθετα δεν βοηθούσε τις πλατείες μάζες του ΠΑΣΟΚ να απορρίψουν την Δεξιά πολιτική, τις σύγχιζε και τις αδρανοποιούσε στο Λεφκό και την αποχή.

Η ηγεσία του ΚΚΕ είναι εξίσου υπέφθυνη για την νίκη της Δεξιάς γιατί αντι να παλέψει για δέσμεψη σε μια σοσιαλιστική πολιτική, αποδέσμεψε τους ψηφοφόρους του στην Αθήνα σε μια κρίσιμη μάχη για το εργατικό κίνημα δίνοντας άλλοθι στο ΠΑΣΟΚ για την αιτία της ήττας.

Το ΚΚΕ έχασε ακόμα μια εφκαιρία. Απότυχε για άλλη μια φορά να υπερφαλαγγίσει το ΠΑΣΟΚ και να πάρει την υπόθεση της αλλαγής στα χέρια του. Κατέβασε την σημαία του και κρύφτηκε πίσω από χρεωκοπημένες προσωπικότητες που έφυγαν από το ΠΑΣΟΚ (Νικολινάκος, Κατριβάνος, Νέστωρας) ενω η «συμπαράταξη της Αριστεράς» εξαντλήθηκε σε συνεργασία με το αστικό ΚΟΔΗΣΟ. Η κρίση της αντιφαστικής πολιτικής του ΚΚΕ θα το χτυπήσει στην επόμενη περίοδο. Ήδη στον ΗΛΠΑΠ (τράλλεϋ) οι διαγγραμμένοι συνδικαλιστές του ΚΚΕ πήραν 3 έδρες και το επίσημο κόμμα 1 ενω στον ΕΑΣ (λεωφωρεία) έχασε έδρα.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Καμμία αλλαγή προσώπων, κανένας ανασχηματισμός δεν μπορεί ν' αλλάξει το ύψος και το ήθος της εξουσίας. Όταν διαχειρίζεται τον καπιταλισμό τότε αφομοιώνεται και αναπαραγάγει και το ύψος, και το ήθος, και την εξουσία του που σε φέρνει σε σύγκρουση με τους εργαζόμενους.

Αν αφτη η κυβέρνηση δεν αλλάζει προσανατολι-

σμο, (και δεν μπορεί γιατί πρέπει να πάρει την 2η δόση του δανείου από την ΕΟΚ για να ξεφλήσει τα τοκοχρεωλύσια και να μην κηρύξει πάφση πληρωμών) με μια τολμηρή σοσιαλιστική πολιτική εθνικοποιήσεων των 200 μονοπωλίων και απόδωση τους στους εργάτες τότε θα αφξηθεί η ανεργία, η ακρίβεια, θα χτυπηθεί το ήθος των εργαζομένων, θα σκορπίσει απάθεια και απογοήτεψη, θα ανατραπεί ο συσχετισμός της αριστερής πλειοψηφίας και τότε ούτε η απλή αναλογική θα μπορεί να εμποδίσει την άνοδο της Δεξιάς. Γιαφο το εργατικό κίνημα συσπειρώνεται για να πάρει την αλλαγή στα χέρια του. Όποτε η βάση του ΠΑΣΟΚ αποφάσισε να παλέψει ενάντια στην ηγεσία νίκησε. Ανάτρεψε τον Καρμανλή, κράτησε ανοιχτές τις προβληματικές παλεύει για συντονισμό των αγώνων, χτίζει επιτροπές κατοίκων ενάντια στην απελεφθέρωση των ενοικίων και των τιμών, χτίζει την αριστερή πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ με μια πανελλαδική συσπείρωση γύρω από την εφημερίδα ΞΕΚΙΝΗΜΑ. Για 12 χρόνια η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ διάγραφει τους Μαρξίστες για να τους αποκόψει από το ρεύμα της αλλαγής. Σήμερα επιστρέφουν δικαιωμένοι για το πρόγραμμα και τον προσανατολισμό τους με εκλεγμένους Μαρξίστες δημοτικούς συμβούλους. Για όλα αυτά τα χρόνια το ΞΕΚΙΝΗΜΑ κράτησε γερά το τιμόνι κοντά στα εργοστάσια και την νεολαία. Αφτη η ρίζα δεν μπορεί πια να κοπεί. Σήμερα η βάση του ΠΑΣΟΚ κυνηγά τους γραφειοκράτες και το πτώμα του Εχτελεστικού Γραφείου ζητώντας έχταχο συνέδριο και μαζική επανεγγραφή των Μαρξιστών πίσω στο κίνημα.

Αφτη την στιγμή το ΞΕΚΙΝΗΜΑ και οι Μαρξίστες του ΠΑΣΟΚ αποτελούν την μοναδική ελπίδα της αριστεράς που κινείται στον αγώνα για να πάρουν το κόμμα από τους γραφειοκράτες, ν' ανατρέψουν την πολιτική της λιτότητας και να προχωρήσουν στο σοσιαλισμό.

Μάριος Κωνσταντίνου

ΞΕΚΙΝΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΜΑΙΖΩΝΟΣ 1
ΠΛ. ΒΑΘΗΣ
ΤΗΛ. 5247.177

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ - ΚΚΕ ΕΣ.

για να φράξουμε το δρόμο στη δεξιά.

ΛΕΥΚΟ Ή ΑΠΟΧΗ

ΣΥΜΑΙΝΟΥΝ

ΨΗΦΟ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

Τα αποτελέσματα του α' γύρου των δημοτικών εκλογών έδειξαν ότι συγκλόνισαν το εργατικό κίνημα και οδήγησαν το συνολικό ποσοστό των ψήφων της Αριστεράς κατά 3,4% σε 51%.

Υλικό της Μαρξιστικής Τάξης του Πασοκ που κυκλοφόρησε σε 50.000 αντίτυπα στες συνοικίες, τες γειτονιές και τα εργοστάσια. Η εργατική τάξη και η νεολαία δεν εγκαταλείπουν το κόμμα. Οργανώνουν την Αριστερά του ΠΑΣΟΚ για να κερδίσουν το κίνημα και να δώσουν νικηφόρα τη μάχη του σοσιαλισμού.

τα δεξιά. Η βασική πλευρά όμως που αντικειμενικά καθορίζει τις εξελίξεις και εξαναγκάζει την Δεξιά σ' αφτη την ταχτική είναι το γεγονός ότι η ΝΔ από αφο το δυνατό και ασυγκράτητο ρεύμα διαμαρτυρίας εισπράττει μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό. Ο κύριος όγκος του προλεταριάτου, οι βασικές δυνάμεις της εργατικής τάξης παραμένουν προσανατολισμένες προς τα αριστερά και αμύνονται σθεναρά.

Είναι γιαφο που η ΝΔ δεν τολμά να βάλε ζήτημα γενικών εκλογών και αναν-

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ. ΟΙ ΕΦΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Η προεκλογική εκστρατεία άρχισε από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ πολύ νωρίς, με αφέξεις στα ηλεκτρικά, τηλέφωνα, με απελεφθέρωση των ενοικίων, με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου του αγόρευαν τες αφέξεις μισθών, με πάγωμα της ΑΤΑ, με δηλώσεις του Ανδρέα «δεν με νοιάζει αν χάσω τες εκλογές» και «όποιος διαφωνεί να κατέβει από το

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΕΘΝΗ

ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

«...Η Κορασόν Ακουΐνο σχημάτισε κυβέρνηση με υπουργούς τους πιο εκλεχτούς συνεργάτες του δικτάτορα. Σαλβαδορ Λαουρέζ (πρωθυπουργός και υπ. Εξωτερικών), Πόνσε Ενρίλε (υπ. άμυνας), όλοι τους παιδιά του Μάρκος....» (Σ.Ε. Φύλ. 156)

«...Η κυβέρνηση της Ακουΐνο αντιμετωπίζει τώρα μια σειρά απο προβλήματα που δεν μπορεί να λύσει...»

...μέσα στην κυβέρνηση υπάρχουν τα μετριοπαθή στοιχεία που θέλουν να συμβιβαστούν με τους αντάρτες αλλά υπάρχουν και οι στρατιωτικοί που θέλουν να δώσουν τη δική τους «λύση» με τα όπλα...» (Σ.Ε. Φύλ. 160).

Όπως γράψαμε και στα προηγούμενα μας άρθρα για τη κατάσταση στις Φιλιππίνες η κυβέρνηση της Ακουΐνο ήταν και είναι κυβέρνηση κρίσης. Ήταν ξεκάθαρο ότι από την αρχή θα υπήρχε διχασμός μέσα στην κυβέρνηση για το θέμα της αντιμετώπισης των κομμουνιστών ανταρτών του Νέου Λαϊκού Στρατού (ΝΛΣ). Πράγματι, οι στρατιωτικοί με επικεφαλής τον υπουργό Άμυνας Χουάν Πόνσε Ενρίλε ζητούν την καταστολή του αντάρτικου κινήματος με τα όπλα. Από την άλλη η Ακουΐνο εκτι-

μώντας ότι στρατιωτική αντιπαράθεση με τους αντάρτες δεν μπορεί να δώσει λύση στο αδιέξοδο και θα αποβεί καταστροφική οικονομικά για τις Φιλιππίνες, προσπαθούσε στην αρχή να συμβιβαστεί με τους αντάρτες.

Τες τελευταίες εβδομάδες όμως κάτω από την πίεση των στρατιωτικών και την αυξημένη αντιπολεμική δραστηριότητα του Ενρίλε, η Ακουΐνο μιλά όλο και περισσότερο για την πιθανότητα στρατιωτικής αντιπαράθεσης. Οι αντάρτες απάντησαν ζητώντας απο

την κυβέρνηση συμφωνημένη εκκενρία για 100 μέρες απο τις 10 Δεκέβρη.

Είναι φανερό ότι η κατάσταση στις Φιλιππίνες είναι εκρηκτική. Πρέπει να περιμένουμε άμεσες εξελίξεις χωρίς να αποκλείεται και η πιθανότητα ανατροπής της Ακουΐνο απο στρατιωτικό πραξικόπημα και την επιβολή μιας νέας ακόμα πιο στυγνής δικτατορίας.

Μπροστα στον κίνδυνο ενός νέου Μάρκος τόσο ο λαός των Φιλιππίνων όσο και οι αντάρτες του ΝΛΣ θα είναι υποχρεωμένοι να πολεμήσουν για να δώσουν τη δική τους διέξοδο προς το σοσιαλισμό. Κάτω από αυτές τις συνθήκες εύκολα θα μπορούσε να δημιουργηθεί ψηλό επίπεδο συνειδητοποίησης των εργατικών μάζων και αν υπήρχε και η σωστή επαναστατική ηγεσία για να δώσει πρόγραμμα και προοπτικές στις μάζες θα περνούσαμε σίγουρα σε ένα σωστό εργατικό σοσιαλισμό.

Όμως το κίνημα δεν έχει εργατικές επαναστατι-

Πορεία διαμαρτυρίας γυναικών με αίτημα την παραίτηση του υπουργού άμυνας Ενρίλε.

κές παραδόσεις αλλά στηρίζεται στο αντάρτικο που διατήρησε μια στάση απόλυτα ξεκομμένη απο το προλεταριάτο των πόλεων. Γι' αυτό η προοπτική του

αγώνα είναι για ένα καθεστώς του τύπου των Σαντινήσας στη Νικαράγουα. Ακόμα όμως και έτσι θα δώσει τρομαχτική ώθηση

στα κινήματα της περιοχής και θα δουλέψει καταλυτικά για να φουντώσει το επαναστατικό κίνημα και στις υπόλοιπες γειτονικές χώρες.

ΜΟΖΑΜΒΙΚΗ

Στες 20 του Οκτώβρη 1986 σκοτώθηκε ο αγωνιστής ηγέτης του «Φρελίμο» και πρώτος Πρόεδρος της Μοζαμβίκης απο το 1975 ο Σαμόρα Μασιέλ. Οι συνθή-

κες του θανάτου-του ήταν τέτοιες που οδήγησαν τον πρόεδρο Κασούντα της Ζαμπίας και τον Άλφρεντ Ένζο, γενικό γραμματέα του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου να κατηγορήσουν ανοιχτά το ρατσιστικό καθεστώς της Νότιας Αφρικής για φόνο.

Πραγματικά, φαίνεται ότι είτε στρατιώτες της Ν. Αφρικής είτε αντάρτες του «Ρενάμο» που υποστηρίζεται απο τη Ν. Αφρική κατάρριψαν το αεροπλάνο του Σαμόρα Μασιέλ ενώ περνούσε πάνω απο Νοτιοαφρικάνικο έδαφος.

Ο θάνατος του Μασιέλ έρχεται σε μια περίοδο δραματικής κρίσης στη Μοζαμβίκη και σε ολόκληρη την περιοχή και υπάρχει πιθανότητα να λειτουργήσει καταλυτικά για τις μελλοντικές εξελίξεις. Η Πρετόρια, μπροστα στην πίεση των αυξανόμενων οικονομικών μέτρων εναντίον του καθεστώτος του ρατσισμού, ψάχνει για λιμάνια απο τα οποία θα μπορεί να εξάγει και εισάγει προϊόντα καταστρατηγώντας οποιοδήποτε εμπόριο εναντίον της.

Το λιμάνι του Μαπούτο της Μοζαμβίκης θα ήταν ιδανικό για αυτο το σκοπο και γι' αυτο η Πρετόρια χρειάζεται όσο το δυνατό πιο γρήγορα μια κυβέρνηση απο ανδρείκελα στην Μοζαμβίκη. Ο φόνος του Μασιέλ μαζί με την αυξημένη δράση του «Ρενάμο» και

τες «ασκήσεις» Νοτιοαφρικανικών τμημάτων στρατού στα σύνορα με τη Μοζαμβίκη, είναι ενδεικτικά ότι η Ν. Αφρική στοχεύει στην ανατροπή του καθεστώτος της Μοζαμβίκης και στην αντικατάσταση του με ένα καθεστώς που θα μπορεί να το ελέγχει.

Όμως τόσο η Ζάμπια αλλά ακόμα περισσότερο η Ζυμπάπουε δήλωσαν ότι θα υπερασπίσουν την ανεξαρτησία της Μοζαμβίκης εναντίον οποιασδήποτε εσωτερικής ή εξωτερικής απειλής. Φυσικά και οι δυο χώρες είναι νάνοι μπροστα στη Ν. Αφρική αλλά η στάση τους είναι ενδεικτική του κλίματος που επικρατεί στην περιοχή.

Χωρίς αμφιβολία ολόκληρο το Νότιο τμήμα της Αφρικής είναι ένα ηφαίστειο που απο στιγμή σε στιγμή θα εκραγεί. Καθοριστικής σημασίας για το μέλλον θα είναι το πόσο γρήγορα θα συντονιστούν τα κινήματα μέσα και έξω απο τη Ν. Αφρική σε ένα κοινό αγώνα ενάντια στην καταπίεση και στο ρατσισμό του Νοτιοαφρικάνικου καπιταλισμού.

Ο δρόμος για τους λαούς της Νότιας Αφρικής είναι μόνο αυτος που οδηγεί στο σοσιαλισμό. Οποιαδήποτε άλλη πορεία θα οδηγήσει σε ένα νέο ματοκύλισμα και ένα ακόμα πιο στυγνό και καταπιεστικό καθεστώς στην Πρετόρια.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

ΝΟΤΙΑ ΚΟΡΕΑ

Στες 28 του Οκτώβρη 1986 οι φοιτητές κατέλαβαν το Πανεπιστήμιο Κονγκουκ της Ν. Κορέας σε διαμαρτυρία για τη δικτατορία του Τσουν-Ντου Χουαν και την αμερικανοκρατία της χώρας τους.

Τέσσερις μέρες μετά, 8000 αστυνομικοί εισέβαλαν στο Πανεπιστήμιο με δακρυγόνα και καπνογόνα και επιτέθηκαν στους φοιτητές χτυπώντας τους άγρια με γκλομπς. 42 φοιτητές τραυματίστηκαν και 1476 συνελήφθησαν.

Οι φοιτητές έχουν δημιουργήσει στο Πανεπιστήμιο την «Πατριωτική Επιτροπή Φοιτητών εναντίον της Δικτατορίας και της Αμερικανοκρατίας» και σκοπεύουν να συνεχίσουν τις διαμαρτυρίες τους εναντίον του καθεστώτος.

Οι πιο πάνω εξελίξεις αποτελούν τες πρώτες δυναμικές εκδηλώσεις της λαϊκής αγανάκτησης εναντίον της δικτατορίας και ει-

ναι μόνο προοίμιο των πιο δραματικών εξελίξεων στο μέλλον. Ο λαός της Ν. Κορέας είναι στο δρόμο για την αποτίναξη τόσο του το-

πικού όσο και του Αμερικάνικου ζυγού και ο αγώνας του για απελευθέρωση θα αποτελεί παράδειγμα για τες γειτονικές χώρες.

Η επίθεση των εργοδοτών

συνέχεια απο τη σελ. 1.
σεις που λήγουν — Τυπογραφεία, Ένδυση, Βαλιτοποίηση, Μεταλλουργεία, Υπόδηση, Οικοδόμοι — αφορούν περίπου 70 χιλιάδες εργαζόμενους.

Η αναμενόμενη άρνηση των εργοδοτών να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των εργαζομένων αλλά και οι βλέψεις τους ενάντια στα κεκτημένα προδιαγράφουν την αναπόφευκτη σύγκρουση.

Ήδη στην υπόθεση προκηρύχθηκε απεργία διάρκειας για τες 17/11 μετά την αρνητική στάση της εργοδοσίας.

Πρόγραμμα αγώνα

Αν ο αγώνας για διάσωση της Α.Τ.Α. ειδωθεί απομονωμένα, οι ελπίδες επιτυχίας είναι μακρόχρονα περιορισμένες. Γιατί οι εργοδότες την ίδια ώρα θα χρησιμοποιούν το όπλο της ανεργίας και των νέων απολύσεων ρίχνοντας το βιοτικό επίπεδο,

αποδυναμώνοντας την οργανωμένη αντίσταση των εργαζομένων. Οι κεφαλαιοκράτες για να εξυπηρετήσουν τα μακρόχρονα συμφέροντά τους είναι διατεθειμένοι να σαμποτάρουν συνειδητά ολόκληρη την οικονομία, με επενδυτι-

κη αποχή, με κλείσιμο εργοστασίων και φυγάδευση των κεφαλαίων τους στο εξωτερικό.

Παρα το γεγονός ότι οι συνδικαλιστικές ορανώσεις είναι έτοιμες να αγωνιστούν δυναμικά για τη διατήρηση της Α.Τ.Α., ωστόσο δεν έχουν συνολική πολιτική για αποτροπή των απολύσεων.

Η εργατοϋπαλληλική τάξη ενωμένη πρέπει να απαντήσει άμεσα και αποφασιστικά με 24ωρη γενική απεργία και με προοπτική την 48ωρη, με άμεσα αιτήματα:

■ Κρατικοποίηση των σημαντικών παραγωγικών το-

μέων κάτω απο τον έλεγχο των εργαζομένων.

■ Κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας.

■ Κατάργηση του εμπορικού μυστικού.

■ Μείωση των ωρων εργασίας χωρίς μείωση των απολαβών για αντιμετώπιση του ανεργιακού προβλήματος.

Παράλληλα η ενότητα στο συνδικαλιστικό επίπεδο πρέπει να βρει την πολιτική της έκφραση με τη συνεργασία των αριστερών κομμάτων σ' ένα ξεκάθαρο λειστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα για τη διεκδίκηση της εξουσίας.

Γιώργος Καψής

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΛΑ·Ι·ΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Απεργοδοσιακή Συνωμοσία

Δεκέμβριος 1944. Η εργατική τάξη στο κατώφλι της εξουσίας. Ο αταλνισμός όμως έχει άλλα σχέδια.

Οι παραδόσεις του Μεγάλου Οκτώβρη

Όπως ακούραστα εξήγησαν ο Μαρξ και ο Λένιν η εργατική τάξη μπορεί να βασίζεται μονάχα στις δικές της οργανώσεις και τη δική της δύναμη σαν τάξη. Οποιοσδήποτε κατακτήσεις κέρδισε μέχρι σήμερα η εργατική τάξη τις κέρδισε βασισμένη στη δική της ανεξάρτητη δύναμη.

Η μεγαλύτερη νίκη της εργατικής τάξης στον κόσμο ήταν η Ρώσικη Οκτωβριανή Επανάσταση. Αν οι Μπολσεβίκοι ηγέτες δρούσαν στη βάση της τωρινής πολιτικής των «απογόνων» και «συνεχιστών» τους η επανάσταση του 17 που μεταμόρφωσε την ανθρώπινη ιστορία δεν θα ήταν δυνατή.

Ο Λένιν χρησιμοποίησε ολόκληρο το έργο του στην πολιτική της συνεργασίας με τα «προοδευτικά» στοιχεία της αστικής τάξης και αρνήθηκε - σε σύγκρουση με τους Μενσεβίκους και την ηγεσία των Μπολσεβίκων (περιλαμβανομένου του Στάλιν) που δρούσαν στο εσωτερικό πριν την επανάσταση του Λένιν και την εξορία - να μπει σε συνασπισμό με τους φιλελευθέρους αστούς στην Κυβέρνηση μετά την επανάσταση του Φλεβάρη. Αυτή η κυβέρνηση δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα Λαϊκό Μέτωπο που κέρτιζε από το Φλεβάρη που ανατράπηκε ο Τσάρος μέχρι τον Οκτώβρη που ανατράπηκε από τους Μπολσεβίκους.

Ήταν μια συμμαχία των Μενσεβίκων και Σοσιαλεπαναστατών, που αντιπροσωπεύουν ένα πολύ καλό αντίστοιχο των σημερινών «κομμουνιστών» και Σοσιαλδημοκρατών, με το αστικό κόμμα των Καντέντων. Κάτω από το έμβλημα αυτού του Λαϊκού Μετώπου έδωκε ολόκληρη η μάχη του λαού, συμπεριλαμβανομένων των σοβιετών. Βέβαια οι Μπολσεβίκοι συμμετείχαν στα σοβιέτ. Δεν έκαναν όμως ούτε και την παραμικρή υποχώρηση στο Λαϊκό Μέτωπο. Αίτημα τους ήταν να σπάσει αυτό το Μέ-

τωπο, να καταστραφεί η συμμαχία με τους Καντέντους και να δημιουργηθεί μια γνήσια εργατοαγροτική κυβέρνηση.

Εξ άλλου η συμμαχία των σοσιαλιστών ηγετών της 2ης Διεθνούς με τους ντόπιους αστούς ήταν αυτή που άνοιξε το δρόμο στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, τη διάλυση της 2ης Διεθνούς, και τη δημιουργία της 3ης Διεθνούς από τον Λένιν μετά την επικράτηση της Ρώσικης Επανάστασης (1919).

Η περίοδος των Λαϊκών Μετώπων

Η ήττα της Ευρωπαϊκής Επανάστασης με κύρια αιχμή τη Γερμανική (1923), ο θάνατος του Λένιν και η επικράτηση της Σταλινικής Γραφειοκρατίας στη Σοβιετική Ένωση και την 3η Διεθνή σήμαναν μια σειρά από νέες ήττες (Βρετανία 1926, Κίνα 1925-7) για την εργατική τάξη. Κύριος «οργανωτής» αυτών των ήττων ο Ιωσήφ Στάλιν που ακολούθησε μια σειρά από τυφλά ζυγ-ζακ τακτικής κάθε φορά και πιο ολέθρια για το εργατικό κίνημα. Την ομπορουνιστική υποταγή στους αριστοκρατικούς ρεφορμιστές του Βρετανικού Κογκρέσου Συνταχικών και στον αστό Τσαρκ Καϊ Σεκ της Κίνας ακολούθησε η εξίσου ολέθρια «Τρίτη Περίοδος» του υπεραριστοκρατικού σκεταρισμού κατά την οποία ταυτίστηκαν οι σοσιαλδημοκράτες με τους φασίστες του Χίτλερ («σοσιαλδημοκράτες» = «σοσιαλφασίστες»).

Όταν χρεωκόπησε κι αυτή η πολιτική με τίμημα την άνοδο του Χίτλερ, τη διάλυση των εργατικών οργανώσεων της Γερμανίας και τη σφαγή χιλιάδων κομμουνιστών η Σταλινική Γραφειοκρατία έκανε μια νέα στροφή 180 μοιρών. Στο Συνέδριο της Διεθνούς του Καλοκαιριού του 1935 υιοθέτησε την πολιτική της συνεργασίας με τις «συνμαχικές» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ενάντια στους Γερμανούς ιμπεριαλιστές.

Απεργοδοσιακή Συνωμοσία

Σύμφωνα με τη νέα «θεωρία» η εργατική τάξη έπρεπε να εγκαταλείψει την επαναστατική πάλη για την εξουσία, έπρεπε να συμφωνήσει να μην εννοχλήσει

την αστική περιουσία με αντάλλαγμα την υποστήριξη της φιλελευθέρης μπουρζουαζίας ενάντια στο φασισμό και τη στρατιωτική δικτατορία.

Αυτή η προσέγγιση αποτελεί άρνηση της διασκαλίας του Μαρξισμού από την αρχή ως το τέλος. Από τον ανεξάντλητο πλούτο των Μαρξιστικών συγγραμμάτων ως διαλέξιμο ένα απόκομμα από την προσφώνηση των Μαρξ-Έγκελς στην Κομμουνιστική Λίγκα το 1850.

«...οι δημοκράτες μικροαστοί θέλουν καλύτερους μισθούς και ασφάλεια για τους εργάτες, και ελπίζουν να το πετύχουν με επέκταση της κρατικής απασχόλησης και με μέτρα κοινωνικής πρόνοιας με λίγα λόγια, ελπίζουν να δωροδοκήσουν τους εργάτες με λιγότερο ή περισσότερο ουκαλυμμένα φιλοδωρήματα και να σπάσουν την επαναστατική τους δύναμη καθιστώντας προσιμότερη ανεκτή την κατάσταση τους.

«Όμως αυτά τα αήματα (τα αήματα της μικροαστικής δημοκρατίας) με κανένα τρόπο δεν μπορούν να ικανοποιήσουν το κόμμα του προλεταριάτου. Εννοώ οι δημοκράτες μικροαστοί θέλουν να φέρουν το τέλος της επανάστασης όσο πιο γρήγορα γίνεται πετυχαίνοντας στην καλύτερη περίπτωση τους προαναφερθέντες στόχους τους συμψήφισαν και στήριξαν μια σειρά από νέες ήττες (Βρετανία 1926, Κίνα 1925-7) για την εργατική τάξη. Κύριος «οργανωτής» αυτών των ήττων ο Ιωσήφ Στάλιν που ακολούθησε μια σειρά από τυφλά ζυγ-ζακ τακτικής κάθε φορά και πιο ολέθρια για το εργατικό κίνημα. Την ομπορουνιστική υποταγή στους αριστοκρατικούς ρεφορμιστές του Βρετανικού Κογκρέσου Συνταχικών και στον αστό Τσαρκ Καϊ Σεκ της Κίνας ακολούθησε η εξίσου ολέθρια «Τρίτη Περίοδος» του υπεραριστοκρατικού σκεταρισμού κατά την οποία ταυτίστηκαν οι σοσιαλδημοκράτες με τους φασίστες του Χίτλερ («σοσιαλδημοκράτες» = «σοσιαλφασίστες»).

Όταν χρεωκόπησε κι αυτή η πολιτική με τίμημα την άνοδο του Χίτλερ, τη διάλυση των εργατικών οργανώσεων της Γερμανίας και τη σφαγή χιλιάδων κομμουνιστών η Σταλινική Γραφειοκρατία έκανε μια νέα στροφή 180 μοιρών. Στο Συνέδριο της Διεθνούς του Καλοκαιριού του 1935 υιοθέτησε την πολιτική της συνεργασίας με τις «συνμαχικές» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ενάντια στους Γερμανούς ιμπεριαλιστές.

Σύμφωνα με τη νέα «θεωρία» η εργατική τάξη έπρεπε να εγκαταλείψει την επαναστατική πάλη για την εξουσία, έπρεπε να συμφωνήσει να μην εννοχλήσει

Το θεμέλιο της αντίδρασης είναι ο καπιταλιστικός κρατικός μηχανισμός - τα «οπλισμένα σώματα αντρών» όπως εξήγησε ο Έγκελς - τα οποία συντηρούν την εξουσία της αστικής τάξης.

Τα ταξικά συμφέροντα των φιλελευθέρων αστών δεν μπορούν να τους επιτρέψουν ποτέ να δράσουν αποφασιστικά ενάντια στις δυνάμεις της αντίδρασης. Πάνω απ' όλα δεν μπορούν να υπονομεύσουν την ίδια την εξουσία του κράτους τους.

Όπως εξήγησε ο Τρότσκι, η φιλελευθέρι μπουρζουαζία θα κάνει τέτοιες μόνο συμφωνίες με τα εργατικά κόμματα όταν δεν θα μπορεί να κρατηθεί στην εξουσία με οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Σε περιόδους βαθύς κρίσης θα βασιστούν στους ηγέτες του εργατικού κινήματος για να κρατήσουν τις μάζες μακριά από την επανάσταση. Έτσι το Λαϊκό Μέτωπο γίνεται μια ΑΠΕΡΓΟΔΟΣΙΑΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ενάντια στην εργατική τάξη.

Με το κάλυμμα του Λ.Μ. η αστική τάξη ακονίζει το μαχαίρι της αντίδρασης για να το χρησιμοποιήσει μόλις το επιτρέψουν οι συνθήκες.

Η εμπειρία της δεκαετίας του 30 επιβεβαιώνει με τραγικό τρόπο αυτές τις ατράντακτες αλήθειες.

Το Α.Μέτωπο στη Γαλλία

Μέσα στα πλαίσια της λαϊκομεταβικής στροφής ο Στάλιν υπογράφει το 1935 το Γαλλοσοβιετικό σύμφωνο «αμοιβαίας βοήθειας». Το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας - τον οποίο η γνήσια δεν είχε ζητηθεί-ανακαλύπτει ξαφνικά ότι

«υπάρχει αυτή η στιγμή σύμπτωση ανάμεσα στα συμφέροντα της αστικής Γαλλίας και της Σοβ. Ένωσης ενάντια στο Χίτλερ».

Στις εκλογές του Φλεβάρη 1936 το Σοσ. Κόμμα γίνεται το ισχυρότερο κόμμα, οι κομμουνιστές παίρνουν 1/2 εκατομμύριο ψήφους. Σαν αποτέλεσμα της κρίσης οι Ριζοσπάστες, για 50 χρόνια το ισχυρότερο κόμμα της Γαλλίας, περνούν στην τρίτη θέση παρ' όλη την προσπάθειά των Σοσιαλιστών και κομμουνιστών ηγετών μέσα από το Λαϊκό Μέτωπο μαζί τους να τους ντύσουν με επαναστατικά ρούχα.

Ακολουθεί μια σειρά από απεργίες και καταλήψεις εργοστασίων. Τεράστιες μαζικές διαδηλώσεις συγκεντρώνουν όλες τις Γαλλικές πόλεις. Ο στρατός, το ναυτικό - ακόμα και η αστυνομία επηρεάζονται από την επαναστατική διάθεση.

Στα λιμάνια οι ναύτες βαδίζουν με τα όπλα τους τραγουδώντας τη διεθνή.

Η ιστορία του Παγκόσμιου Εργατικού Κινήματος, ιδιαίτερα στον 20ο αιώνα, είναι πλούσια από εμπειρίες και διδάγματα απαραίτητα για την καθοδήγηση της δράσης της εργατικής τάξης σήμερα. Διδάγματα που αν οι προχωρημένοι μαχητές της τάξης παραγνωρίσουν θα βρεθούν απροετοίμαστοι μπροστά σε ήττες της εργατικής τάξης που θα πληρωθούν όπως στο παρελθόν με ποτάμια αίματος.

Όσο για τους σημερινούς ρεφορμιστές ηγέτες της αριστερας, Σοσιαλδημοκράτες και Σταλινικούς, αποδεικνύονται κάθε φορά ανίκανοι να μάθουν οτιδήποτε από το παρελθόν και είναι γι' αυτό καταδικασμένοι να επαναλαμβάνουν τα ίδια λάθη των προκατόχων τους που κόστισαν ήδη στην ανθρωπότητα δυο Παγκόσμιους Πολέμους, φασιστικές δικτατορίες και σφαγές εργατών σε κάθε γωνία του πλανήτη.

Αυτή η αλήθεια ισχύει ιδιαίτερα όσον αφορά την τακτική των Λαϊκών Μετώπων, τη συνεργασία δηλαδή των αριστερών κομμάτων με «φιλελευθέρους», «πατριωτικούς», «ριζοσπαστικούς» αστικά κόμματα.

Ηδη αυτή η τακτική από την πλευρά της ηγεσίας του ΑΚΕΛ αφοόπλισε πολιτικά την εργατική τάξη της Κύπρου κατά τη Μακαριακή περίοδο και την άφησε απροετοίμαστη και έκπληκτη μπροστά στα κατακλυσμιαία γεγονότα του καλοκαιριού του 74. Αργότερα οδήγησε στην άνοδο στην

ζώνη με τα όπλα τους τραγουδώντας τη διεθνή. Τα σώματα ασφαλείας συνανδελφώνονται με τα πλήθη των διαδηλωτών. Οι δυνάμεις του καπιταλισμού παρακολουθούν παραμυθισμένες. Ανοίγει ο δρόμος για την εθνική κατάληψη της εξουσίας.

Μέσα από τη δράση τους οι μάζες πιστεύοντας ότι το Λαϊκό Μέτωπο είναι μανούβρα για να δυναμώσουν οι αριστερές δυνάμεις, εφαρμόζουν στο διάστημα λίγων ημερών ολόκληρο το πρόγραμμα του Λ.Μ. Εφαρμόζοντας όμως τη Σταλινική γραμμή ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος Θορξ ανακινεί:

«Πρέπει κανέναν να γνωρίζει πως να σταματά μια απεργία».

Κάτω από το σύνθημα της «δημοκρατικής νομιμότητας» οι εργάτες καθοδηγούνται να εγκαταλείψουν τα καταλεημένα εργοστάσια. Οι καπιταλιστές μέσα στον πανικό τους ανεβάζουν την ηγέτη του Σοσ. Κόμματος Α. Μπλουμ στην προθυκυρία. Ρόλος του, να συγκρατήσει τις μάζες μέχρι να καταλαγιάσει η επαναστατική παλίρροια.

Κάτω από το κάλυμμα του Λ.Μ. η αντίδραση ετοιμάζει την αντίεπιθεση. Παρ' όλη τις εξαγγελίες του Λ.Μ. για καταστολή των φασιστικών ομάδων οι φασίστες ανασυντάσσονται και καταβιβάζουν σε διαδηλώσεις στο προλεταριακό προάστειο του Παρισιού Κλίσαν. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες φράσσονται με τα κορμιά τους το δρόμο στους φασίστες. Η αστυνομία του Λ.Μ. στην προσπάθειά της να ανοίξει το δρόμο πυροβολεί στο ψυχρό - σκοτώνει 5 και τραυματίζει 200.

Η απογοήτευση των εργατών ανοίγει το δρόμο στην αντίδραση. Η δεξιά κερδίζει τις εκλογές του 33. Η άνοδος του Χίτλερ στη

Γερμανία αναστατώνει τους εργάτες. Το Σοσ. Κόμμα κινείται αριστερά και οργανώνει Γενική Απεργία και ένοπλη εξέγερση στην Αυστρία και Καταλάνια. Οι εργάτες οργανώνουν την κομμούνη της Αυστρίας. Ο Φράνκο κατατίθεται το κίνημα. Πολλοί εργάτες δολοφονούνται και δεκάδες χιλιάδες φυλακίζονται. Επειδή όμως οι εργάτες πο- λέμησαν με το όπλο στο χέρι το πνεύμα της αντίστασης παραμένει άβυσσος.

Το Γενάρη του 36 δημιουργείται ένας Λαϊκομεταβικός συνασπισμός με συμμετοχή του ΠΟΥΜ (αριστεροί κεντρίστες) των Αναρχικών, των Σοσιαλιστών, των Κομμουνιστών και «αριστερών» Ρεπουμπλικανικών κομμάτων για να διεκδικήσουν τις εκλογές του επόμενου μήνα.

Λόγω του ρόλου των «αριστερών» ρεπουμπλικανικών κατά την περίοδο 1931-33 οι εργάτες έχουν τις καθυπονήσεις τους, όμως οι ηγέτες του Σ.Κ. και Κ.Κ. παρ' όλη τους προσπάθεια να συλλάβουν τη συντακτική αστυνομία που στέλλει ο Στάλιν στην Ισπανία για να «επιβάλλουν τη γραμμή». Οι εργατικές πολιτοφυλακές διαλύονται βίαια και η εξουσία προσφέρεται στο πιάτο πίσω στους καπιταλιστές.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Ελλάδα

Η Λαϊκομεταβική πολιτική του Στάλιν «περνα» επίσημα στο Κ.Κ.Ε στην ολομέλεια της Κεντρ. Επιτροπής το Σεπτέμβρη του 35 και στη συνέχεια στο 6ο Συνέδριο τον Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου.

Στις εκλογές του Γενάρη του 36 οι Βενιζελικοί φιλελευθέροι παίρνουν 141 έδρες και το Λαϊκό κόμμα της δεξιάς 143. Το ΚΚΕ σαν «Παλλαϊκό Μέτωπο» παίρνει 15 έδρες και γίνεται «ρυθμιστής της κατάστασης».

Οι κομμουνιστές διαπραγματεύονται και με τις δυο αστικές δυνάμεις και τελικά υπογράφουν συμφωνία με τους Φιλελευθέρους (Συνφώνια Σοφοφίλη - Σκλαβιανή) και ψηφίζουν το Σοφοφίλη στη Βουλή. Οι Φιλελευθέροι όμως ανηλπίστησαν, αποδιοργανώνονται, δολοφονούνται ακόμα από τους πράκτορες της μυστικής αστυνομίας που στέλλει ο Στάλιν στην Ισπανία για να «επιβάλλουν τη γραμμή». Οι εργατικές πολιτοφυλακές διαλύονται βίαια και η εξουσία προσφέρεται στο πιάτο πίσω στους καπιταλιστές.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Αναποφρακτα η ήττα συνοδεύεται με τη σφαγή δεκάδων χιλιάδων εργατών, συνδικαλιστών και πολιτικών ακτιβιστών - ακόμα κι

αυτών που ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες της κομμουνιστικής ηγεσίας.

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

ποντας το μέχρι το 1944 σε μια δύναμη των 2 εκατ. μέλων (περισσότερα από το 1/4 του πληθυσμού).

Την ίδια εποχή ο αντάρτικος στρατός του ΕΛΑΣ από μια δράκα το 1942 φτάνει τους 80.000 οπλισμένους άντρες και απελευθερώνει τις 27 από τις 31 επαρχίες της Ελλάδας. Το ΚΚΕ φτάνει να 450.000 μέλη.

Οι εργάτες στις πόλεις γράφουν με τις απεργίες και τις διαδηλώσεις τους τις πιο ηρωικές σελίδες της αντίστασης. Σε μια περίπτωση, μοναδική στην Ευρώπη, όλη η μαζική εργατική εξέγερση υπερβαίνει τους πάντολους Γερμανούς και καίει τους φακέλους της επιστράτευσης, για αποστολή εργατών στη Γερμανία.

(Φλεβάρης - Μάρτης 1943)

Τον Οκτώβρη του 44, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, η εξουσία βρίσκεται πια στα χέρια του ένοπλου ΕΛΑΣ. Τα όνειρα και οι πόθοι για εκδίκηση των δολοφόνων και το χτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας μπορούν τώρα να γίνουν πραγματικότητα χωρίς άλλη αιματοχυσία. Η ηγεσία όμως του ΚΚΕ έχει ήδη δεσμευτεί στο Λίβανο να υποτάξει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην αστική τάξη και τους εργάτες, «συνμαχούς».

Αυτό που την απίστευτα τυφλή κι εγκληματική πολιτική της ηγεσίας που παράδοσε κυριολεκτικά την εξουσία στους εργάτες, το κίνημα δεν τόλμαζε. Μετα τα Δεκεμβριανά (όπου η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας έβριζε στο αίμα τους εργάτες) οι δυνάμεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με πρωτοφανή αυτοθυσία και βοηδομένους από γυναίκες και παιδιά κατέλαβαν στις 5 του Δεκέμβρη την Αθήνα, εκτός από ένα μικρο τμήμα στο κέντρο (το «κράτος Κολωνακίου»). Οι ηγέτες όμως του ΚΚΕ αντι να καλέσουν ενισχύσεις να καταλάβουν τις πόλεις και να ξεσηκώσουν όλο το λαό, στέλλουν τον Άρη Βελουχιώτη, το Σαρφά και τις κόριες δυνάμεις του ΕΛΑΣ στην Ήπειρο και αναβάλλουν επί 15 μέρες κάθε επίθεση, ελπίζοντας σε συμφωνία με τους Εγγλέζους, μέχρι που ο στρατηγός Σκόμπος πήρε αρκετές ενισχύσεις και πέρασε στην αντεπίθεση.

Η λαϊκομεταβική πολιτική του ΚΚΕ βρίσκεται πάλι στο προσκήνιο την εποχή της αντίστασης. Το ΕΑΜ ήταν ένα πλατύ αντιφασιστικό κίνημα κλειστό όμως στην κορυφή με διάφορες φιλελευθέρους προσημοποιήσεις. Όμως οι εργάτες κι οι αγρότες ακόμα και η μεσαία τάξη, εγκατελειμμένη από τους παραδοσιακούς τους ηγέτες που είτε ζούσαν στην σφαλίδα και την καλοπέραση των εξωστρεφών είτε συνεργάζονταν με τους Ναζί, προσέτρεξαν στο ΕΑΜ μετατρέ-

τοντας το μέχρι το 1944 σε μια δύναμη των 2 εκατ. μέλων (περισσότερα από το 1/4 του πληθυσμού).

Η τρομακτική αυτή προδοσία της επανάστασης στο όνομα του Λ.Μ. διασπά και απογοητεύει το εργατικό κίνημα και συγχίζε τις τους αγρότες, ανοίγοντας το δρόμο στη νίκη του Φράνκο στον εμφύλιο που ακολουθεί και στη 40χρονη δικτατορία.

Ο Αλιέντε με το πιστόλι περιμένει τις ορδές του Πίνοσσετ. Είναι όμως πολύ αργά για τον ίδιο και για 40.000 εργάτες που πληρώνουν με το αίμα τους την λαϊκομεταβική πολιτική.

ήρθε να συμπληρώσει τη Λαϊκομεταβική προδοσία. Με τα ίδια αυτά όπλα οπλίστησαν οι φασιστικές ομάδες για να δολοφονήσουν τους τιμημένους αντάρτες και να οδηγήσουν αργότερα στη συντριβή του εμφύλιου στο Γράμμο και το Βίτσι (1949).

«Το Χιλιανό Πείραμα»

Η άνοδος στην κυβέρνηση της Χιλής της «Λαϊκής Ενότητας» (1970) χαροποίησε τους «θεωρητικούς» των σοσιαλδημοκρατικών και Κομμουνιστικών κομμάτων που πίστευαν ότι προσέθεταν ένα νέο παράδειγμα «ειρηνικού περσματος» στο σοσιαλισμό. Οι προδοσίες της δεκαετίας του 30 και του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου είχαν πια ξεχαστεί ενώ ολόκληρες γενιές εργατών είχαν ανατραφεί μέσα στην μεγάλη μεταπολεμική άνοδο του καπιταλισμού που αποτελούσε και την υλική βάση για την ανοσίωση και ανάπτυξη των ρεφορμιστικών ιδεών μέσα στο εργατικό κίνημα.

Το «πείραμα» όμως της Χιλής δεν ήταν καθόλου νέο. Όπως και δεν ήταν νέο το σενάριο της προδοσίας. Η ίδια πίστη στον αστικό στρατό με τον Αλιέντε να απαγορεύει τη δημιουργία «αντισυνταγματικής πολιτοφυλακής από ιδιώτες» και να επαίνει τους «πατριώτες» αξιωματικούς - βάζοντας μάλιστα στην κυβέρνηση εκπρόσωπο της κάστας τους στον ανασχηματισμό του Οχτώβρη του 72.

Το πρόγραμμα το ίδιο όπως σε κάθε Λαϊκομεταβικό «πείραμα»: «Ενίσχυση της δημοκρατίας».

Η αντίδραση των καπιταλιστών φορτικά παρόμοια: Παράλυση την εποχή του ενθουσιασμού των εργατών (καταλήψεις, εργοστασίων και γης, επιβολή μεταρρυθμίσεων κ.ο.κ.) αντεπίθεση την εποχή της απογοήτευσης (απεργία φορηγατζιδών, οικονομικοί μπουκόταξ, συνωμοσίες στο στρατό κ.ο.κ.).

Όσο για την μεσαία τάξη, που για χάρη του κερδίσματος της πρέπει να μπεινουν οι αριστεροί σε συνεργασία με τους ριζοσπάστες αστούς, αυτή ακολουθεί τη Λαϊκή Ενότητα κατά τη «μήνη του μέλτορ» για να την εγκαταλείψει όταν αποδεικνύεται ανίκανη να λύσει τα οικονομικά προβλήματα (διολογώσεις της «αείας καταστροφής»).

Η ταπεινωτική συμφωνία της Βαρίκας της 12ης Φλεβάρη 1945, με την οποία οι αντάρτες παράδιναν «οικειοθελώς» τα όπλα

Οι αριστεροί ηγέ-

τες παρουσιάζουν και σ' αυτή την περίπτωση τη χαρακτηριστική έλλειψη εμπιστοσύνης προς την εργατική τάξη και τη δύναμη της. Στις 4 του Σεπτεμβρίου του 7

Η διαμάχη Σημερινής - Αλήθειας

ή όταν οι νόμοι της Ρομπότικής παύουν να λειτουργούν

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΡΟΜΠΟΤ

Ο μόνιμος φόβος κάθε εξουσίας είναι η ανατροπή της. Όταν αυτή η εξουσία δεν είναι σταθερή ο φόβος της γίνεται υστερία και αρχίζει να φοβάται τα ίδια τα δημιουργήματά της, γιατί βλέπει να χάνει τον έλεγχο της πάνω σ' αυτά. Έτσι έχουμε το μύθο του Κρόνου που σφου ανάτρεψε τον πατέρα του Ουρανό, έτρωγε τα παιδιά του για να μην πάθει το ίδιο.

Στην μοντέρνα εποχή, έχουμε το Τέρας του Φράνκενσταϊν, που στράφηκε ενάντια στον δημιουργό του, έχουμε τα ρομπότ που κυριεύουν τον κόσμο. Αυτοί οι μύθοι δεν είναι τίποτε άλλο από έκφραση του φόβου για ανατροπή της «φυσιολογικής» τάξης πραγμάτων. Για να προστατέψει την «φυσιολογική» εξουσία των ανθρώπων πάνω στις μηχανές, ο Ασίμοβ πρότεινε τους Τρεις Νόμους της Ρομποτικής. Κανένα ρομπότ δεν θα κατασκευαζόταν χωρίς να έχει γραμμένους στα κυκλώματά του τους τρεις νόμους.

Η αστική τάξη δεν σκεπάζεται από μόνη της την εξουσία της. Έχει τα δικαίωτά της ρομπότ, της πολιτικής της, της δημοσιογραφίας της, τους διανοούμενους της. Και οι νόμοι με τους οποίους λειτουργούν τα ρομπότ της αστικής τάξης δεν διαφέρουν πολύ από τους τρεις νόμους του Ασί-

μοβ. Ωστόσο κάποτε μερικά ρομπότ δεν ακολουθούν τον ένα ή τον άλλο νόμο, ή φαίνεται σε μερικούς πως δεν τον ακολουθούν: το ρομπότ χαρακτηρίζεται τρελλό.

Η αστική τάξη της Κύπρου έχτισε τον Δημοκρατικό Συναγερμό για να πάρει στα χέρια της την εξουσία. Η έμμεση εξουσία της

δο, μπροστά στην αδυναμία του Συναγερμού να πιάσει την εξουσία, η αστική τάξη και τα ρομπότ της δεν συμφωνούν ποια γραμμή πρέπει ν' ακολουθήσουν. Έτσι η «Σημερινή» φαίνεται να προσανατολίζεται στην επαναπροσέγγιση με την «Κεντροδεξιά» του ΔΗΚΟ ενώ η «Αλήθεια» στην ουδετεροποίηση του ΑΚΕΛ

Οι Τρεις Νόμοι της Ρομποτικής

1. Ένα ρομπότ δεν μπορεί να βλάψει ένα ανθρώπινο όν, ή από αδράνεια να αφήσει ένα ανθρώπινο όν να πάθει κάτι.
2. Ένα ρομπότ πρέπει να υπακούει στις εντολές που του δίνουν ανθρώπινα όντα εκτός αν αυτές οι εντολές έρχονται σε αντίθεση με τον Πρώτο Νόμο.
3. Ένα ρομπότ πρέπει να προστατεύει τον εαυτό του όταν αυτό δεν έρχεται σε αντίθεση με τον Πρώτο ή τον Δεύτερο Νόμο.

Εγχειρίδιο Ρομποτικής
56η έκδοση, 2058Μ.Χ.

μέσα από τον Μακάριο ή τον Κυπριανό ήταν μια αναγκαστική υποχώρηση για να μην πάθουν μεγαλύτερο κακό. Αφ'ηταν να καταστρατηγείται ο δεύτερος νόμος για να μην καταρρεύσει ο πρώτος. Όμως έχουν περάσει πολλά χρόνια και ο Συναγερμός δεν φαίνεται να έχει κάνει σοβαρή πρόοδο για την κατάκτηση της εξουσίας. Η δύναμη της εργατικής τάξης είναι τέτοια που δεν επιτρέπει κάτι τέτοιο.

Μπροστά στο αδιέξο-

και την τελική αναμέτρηση με το ΔΗΚΟ.

Δεν είναι τυχαίο που αυτή η σύγκρουση έρχεται μέσα στις συνεδριακές εργασίες του ΔΗΣΥ. Ήδη οι διάφορες φράσεις δίνουν σκληρές μάχες για τον έλεγχο του κόμματος, και συζητείται πλατιά η αντικατάσταση του Κληρίδη. Το ότι αυτές οι διαμάχες έχουν πάρει δημόσια μορφή, με αναπόφευκτη παραβίαση του Πρώτου Νόμου, είναι μέτρο του αδιέξοδου που αντιμετωπίζει σήμερα ο

Ας πνίγονται στη χολή τους

ΣΗΜ. 31/10/86.

ΣΤΗ «Σ» ήταν μια περιφερόμενη υπονόμηση των συνεργατών και των συναδέλφων του. Εκδήλωνε πάντοτε μια τραυματική προσωπικότητα με όλα τα βασικά χαρακτηριστικά της γνωρίσματα. Η «Σ» λυτρώθηκε όταν έφυγε... Φθονεί όλους. Μισά όλους και όλα. Μισά και τον ίδιο τον εαυτό του!.. Κατατρώχεται από ανισορροσία κατά των ανθρώπων... Δεν μπορεί ΕΧΕΦΡΩΝ άνθρωπος να διαθέτει χρόνο για να συζητά μαζί του. Δε συζητά. Υβρίζει παθιασμένα... Διαθέσαμε εδώ στη «Σ» αρκετά χρόνια να βελτιώσουμε την περίπτωση του Αλ. Κωνσταντινίδη. Να το βοηθήσουμε. Δεν το πετύχαμε. Η αρροδιότητα των ψυχικών διακυμάνσεων και των ιδεολογικών μεταπτώσεων του είναι ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗΣ. Οι πρακτικές της Τουρκικής προπαγάνδας και άλλων πινών ΕΙΝΑΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

ΑΝ Η «Αλήθεια» δεν ήταν έντοπο του Γεν. Οργανωτικού του Κόμματος, ούτε μια γραμμή δε θα διαθέταμε για τις ασταμάτες κακοήθειες εναντίον μας. Όπως όσα λέγει και όσα γράφει συγχρόνως ότι είναι οι θέσεις του ΔΗΣΥ. Και ότι σθενητικά τις ερμηνεύει και τις προάγει αφού είναι έντοπο του Οργανωτικού του Κόμματος. Έχει κάποιο σοβαρό πρόβλημα η ηγεσία του Δημοκρατικού Συναγερμού σ' αυτό το σημείο. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΗΣΟΥΝ ΟΡΘΑ ΚΑΙ ΕΓΚΑΙΡΑ. Δεν μπορεί χωρίς σοβαρές συνέπειες για την Εθνική και Ιδεολογική ταυτότητα του Κόμματος ο Γεν. Οργανωτικός του ΔΗΣΥ να πρακτορεύει μέσω του εντόπου του τις Τουρκικές θέσεις και να θερμοπαρακαλεί εμετικά την ηγεσία του ΑΚΕΛ να κάνει Μίσωπο με το ΔΗΣΥ!!! Η «Σ» δεν επεδόθη ποτέ και δε θα επιδοθεί σε αισχρές και χαμερπείς άρπαιες. Γνωρίζω ότι «εν αισχράς άρπαις, αισχρότερος ο νικῶν» Ας πνίγονται μόνοι τους ο κ. Γεν. Οργανωτικός του ΔΗΣΥ και ο Αρχισυντάκτης του, στις κακοήθειες τους, στους εφιάλτες τους, στα σάλια τους. Και στη χολή τους!

Συναγερμός.

Τόσο τα πολιτικά όσο και τα δημοσιογραφικά ρομπότ της αστικής τάξης περνούν μια περίοδο τρέλλας. Η εύθραυστη εξουσία των αστών τα αναγκάζει να σπάσουν ξανα και ξανα τους Τρεις Νόμους. Βλέ-

πουν την τάξη να πληγώνεται χωρίς να μπορούν να κάνουν τίποτε. Παίρνουν από την τάξη αντιφατικές εντολές που αναγκαστικά κάποιες θα παρακούσουν. Τρομαγμένοι από την συμπεριφορά των άλλων ρομπότ σκορπούν την κατα-

στροφή μεταξύ τους. Τέλος, συγχισμένα, φτάνουν στο έσχατο έγκλημα να θίγουν την ίδια την τάξη.

Ποιος θα μας απαλλάξει από τα ρομπότ και τους αφέντες της;

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εμείς και η «Σημερινή»

Αριθ. 2/11/86.

Η «Αλήθεια» κατανοεί πληρότητα την απάρεσκια του Συναγερμικού κόσμου που εκφράζεται με διάφορους τρόπους, για τη διαμάχη που, όχι από δική μας υπαιτιότητα έχει προκύψει μεταξύ της εφημερίδας μας και της «Σημερινής».

Ταυτόχρονα θεωρούμε υποχρέωσή μας απέναντι στο Συναγερμικό κόσμο να εξηγήσουμε μερικά πράγματα. Και πρώτα πρώτα ότι εμείς, όπως είναι γνωστό, έχουμε υποστεί μια αίσθη και αναίτια υβριστική επίθεση από τη «Σημερινή» με τη γνωστή αφορομυ του ποδοσφαιρικού αγώνα ΑΠΟΕΛ-Μιτσόικας. Η «Σημερινή» επέκρινε άδρια τη στάση μας ενώ δεν είχε την τάση να επικρίνει τη στάση του Συναγερμού και του ΑΠΟΕΛ, που ήταν ταυτόσημη με εκείνη της «Αλήθειας».

Το ότι η «Αλήθεια» ασχολήθηκε με τελευταίες ημέρες με σχολαίετα και σήμερα με το διεθνές της «Σημερινή» κ. Κωστή Χατζηκωστή δεν οφείλεται ούτε σε αποεισθητικές προσωπικές ή άλλες διαφορές, ούτε σε μικροπολιτικές σκοπιμότητες και ούτε σε οποιαδήποτε εμπίδεια.

Ο κ. Χατζηκωστής διεδραμάτισε τα τελευταία χρόνια κάποιο ρόλο μέσα στο Δημοκρατικό Συναγερμό και σε κρίσιμες στιγμές πήρε θέσεις που δημιούργησαν σοβαρά προβλήματα για το κόμμα και για την Ανταποκρίση. Ένα τέτοιο παράδειγμα προσφέρουμε στο κοινό, με ντοκουμέντα, σήμερα. Απ' αυτό φαίνεται πώς σε μια κρίσιμη στιγμή, πριν από τις προεδρικές εκλογές του 1983, ο διεθνής της «Σ», της κατεσχόλην τότε εφημερίδας της Ανταποκρίσης διαπραγματεύονταν με τον Κυπριανό για να του δοθεί μια χαλίπικη έκταση (ένα ολόκληρο νησί) στην Πάφο για τουριστική αξιοποίηση.

Πιστεύουμε ειλικρινά πως ο Συναγερμικός κόσμος και τα συμφέροντα του Δημ. Συναγερμού δεν παραβιάζονται από την αποκάλυψη της αλήθειας αλλά από τη συγκάλυψή της. Ο Συναγερμικός κόσμος υπηρετεί καλύτερα τις αρχές του με τη γνώση και όχι με την άγνοια.

Π.Σ.Ε. ειρήνη και καπιταλισμός

Ένα παράλληλο, πρωτοπαρξιακό φαινόμενο με την ταξική κοινωνία είναι και οι πολέμοι, μεταξύ ομάδων, φυλών, κρατών, εθνοτήτων. Και τούτο, γιατί με την ταξική κοινωνία, δημιουργούνται εκείνες όλες οι προϋποθέσεις - ιμπεριαλιστικές βλέψεις της άρχουσας τάξης, οικονομική κρίση, χρόνιες ταξικές συγκρούσεις, αδυναμία των αστών να λύσουν τα εθνικά προβλήματα - για να συνεχίζεται η πολιτική της ταξικής αυτής κοινωνίας με άλλα (βίαια) μέσα. Και για να σταματήσει αυτή η πολιτική, για να σταματήσουν οι σωβινιστικοί και ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, που κάνουν οι αστικές κυβερνήσεις, πρέπει ακριβώς να σταματήσει να υπάρχει η ταξική κοινωνία, να αντικατασταθεί με τη σοσιαλιστική. Ειρήνη και καπιταλισμός δεν πάνε μαζί.

Αλλά αυτό, δεν μπορούν να το καταλάβουν οι ηγέτες του ΠΣΕ. Με την ευκαιρία της εβδομάδας ειρήνης που προκύρηξε ο ΟΗΕ και με την συνάντηση στο Ρεύκιαβικ μεταξύ του Ρήγκαν και του Κορπασίωφ, διακυρήττουν και εξυμνούν τα ιδανικά της ειρήνης, προβάλλουν την ανάγκη για αφοπλισμό, αποπυρηνικοποίηση της γης και για το ότι πρέπει, όλοι ενωμένοι έστω «με διαφορετικές πολιτικές, θρησκευτικές, ιδεολογικές και άλλες πεποιθήσεις», να παλέψουν γι' αυτό!!

Και σίγουρα, δεν θα ξαφνιαζόμαστε αν ακούσαμε αυτές τις ανακοινώσεις από μια οργάνωση καθαρά μικροαστική και ειρηνιστική,

χωρίς ταξικές βάσεις, μια οργάνωση της κακής ώρας. Αλλά σ' αυτή την περίπτωση, το ΠΣΕ είναι μια από τις Παγκύπριες μετωπικές οργανώσεις του ΑΚΕΛ, ελέγχεται απ' αυτό και παράλληλα οι ηγέτες του, είναι και ηγέτες του ΑΚΕΛ. Μα το πιο σημαντικό είναι ότι το πρόγραμμα του ΠΣΕ καθορίζεται από την γενικότερη πολιτική του κόμματος είναι μέρος αυτής της πολιτικής των συνεργασιών με την δεξιά, των σταδίων και της ειρηνικής συνύπαρξης με τον ιμπεριαλισμό, που αντανάκλούνται έτσι και οι λαθασμένες θέσεις για το ζήτημα της ειρήνης.

Εκείνο που κάνει δηλαδή το ΠΣΕ, είναι να επι-

Μόνο η δύναμη της εργατικής τάξης επενδυμένη με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα μπορεί να αποκρούσει την πυρηνική απειλή.

ζητά την ειρήνη σε λάθος μονοπάτια και που δεν θα την βρει ποτέ. Η ειρήνη είναι κάτι που θα λευτερώσει τους φτωχούς και τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου, την εργατική τάξη, γιατί όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι που κτυπιούνται από ένα οποιονδήποτε πόλεμο. Αλλά το πρόβλημα είναι πως θα έρθει αυτή η ειρήνη. Πάντως με κοινές ανακοινώσεις με τους αστούς, με μπαλόνια και άσπρα περιπότια, δεν γίνεται τίποτε.

Είναι ακατανόητο, άνθρωποι που επικαλούνται τον Μαρξισμό να σκέφτονται έτσι, να καμουφλάρεται η ειρήνη πίσω από τα μικροαστικά, ειρηνιστικά συνθήματα του Παγκυπρίου Συμβουλίου Ειρήνης. Να πιστέψουμε ότι δεν διάβασαν ποτέ τους Λένιν;

Μάλλον αδύνατο: Ίσως και να ξέχασαν όμως. Ας αφήσουμε τον ίδιο τον Λένιν, να τους υπενθυμίσει μερικά πράγματα:

«Η στάση μας όμως απέναντι στον πόλεμο είναι καταρχήν διαφορετική από την στάση των αστών πασιφιστών (αυτοί είναι οπαδοί και κήρυκες της ειρήνης). Διαφέρουμε μ' αυτούς, γιατί καταλαβαίνουμε την αναπόφευκτη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στους πολέμους και την πάλι των τάξεων στο εσωτερικό μιας χώρας, γιατί καταλαβαίνουμε ότι είναι αδύνατο να εξαφανιστούν οι πόλεμοι, χωρίς την εξάλειψη των τάξεων και την ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού...» (Λένιν: Σοσιαλισμός και Πόλεμος).

Επίσης:

«Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, δεν μπορούμε να πετύχουμε μια δημοκρατική ειρήνη και όχι ειρήνη βίας χωρίς την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου, χωρίς το πέρας της κρατικής εξουσίας σε μια άλλη τάξη, στο προλεταριάτο». (Λένιν: Θέσεις του Απριλίου).

Φαίνεται ξεκάθαρα πόση διαφορά υπάρχει στα λόγια του Λένιν και των ηγετών του ΠΣΕ, πόση διαφορά στις πράξεις. Ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι, έβλεπαν τον τελειωμό του ιμπεριαλιστικού πολέμου και την επικράτηση της ειρήνης, μέσα από την μετάβαση στον σοσιαλισμό. Και δεν ήταν τυχαία, κούφια λόγια. Βάση των ιστορικών και αντικειμενικών συνθηκών, βάση της διαλεκτικής εξέλιξης, πως ο καπιταλισμός ήταν αδύνατο να λύσει το πρόβλημα, λόγω ακριβώς του κοινωνικοοικονομικού τρόπου λειτουργίας του, των αντιφάσεων του. Ενώ εδώ το ΠΣΕ, όχι μόνο δεν αναφέρει καν λεκτικά ότι πρέπει να φύγει ο καπιταλισμός, αλλά επιμένει και

υποστηρίζει, ότι η ειρήνη μπορεί να έρθει σε συνθήκες εξουσίας της δεξιάς ότι πρέπει να πιαστούμε χέρι με όλους τους αστούς ειρηνιστές και ακόμα να συνομιλούμε με τους ιμπεριαλιστές, όπως κάνει η Σοβ. Ένωση. (Βλέπε: Λένιν: Συνύπαρξη με τον ιμπεριαλισμό).

Το σίγουρο είναι συνταροφί του ΠΣΕ, ότι προσπαθεί να κρύψει κάτι από την εργατική τάξη, να στρέψει αλλού την προσοχή της εργατικής τάξης του ΑΚΕΛ, από την εξουσία, το σοσιαλισμό και την πραγματική ειρήνη. Και τα όλο αγώνια λόγια σας για πυρηνικά ολοκαυτώματα, τα πολύχρωμα μπαλόνια και τα περισσότερα, είναι τα όπλα σας γι' αυτό. Τα συνθήματά σας δεν στέκουν όσο θα στέκει η δεξιά. Κι' αν εσείς ξεγράψετε την ταξική πάλη, οι εργάτες όχι. Στρέψτε λοιπόν τον αγώνα σας κατά του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού, που κάνουν τους πολέμους, παλέψτε για σοσιαλισμό στην Κύπρο και σ' όλο τον κόσμο, για να έχουμε επιτέλους λευτερία και ειρήνη.

ΜΑΡΙΟΣ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η εμπειρία των Μπολσεβίκων

Ο λόγος που έβγαλε ο Λένιν στο σιδηροδρομικό σταθμό της Φιλανδίας, στο ταξίδι επιστροφής από την εξορία, πάνω στο σοσιαλιστικό χαρακτήρα της Ρώσικης επανάστασης έπεσε σαν βόμβα για πολλούς ηγέτες (Στάλιν, Ζηνόβιεφ, Καμενεφ κ.α) του μπολσεβίκικου κόμματος.

Η πολεμική αναμέτρηση με τους υποστηρικτές της «ολοκλήρωσης της δημοκρατικής επανάστασης» άρχισε από την πρώτη κιόλας μέρα.

Η πρώτη επανάσταση, η αστικοδημοκρατική, αυτή που τάβαλε με το μεσαιωνικό καθεστώς του Τσάρου τον Φεβράρη του 1917, είχε τελειώσει νικηφόρα. Μα η νίκη της θα είχε σημασία μόνον αν συνοδευόταν, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, από τη σοσιαλιστική επανάσταση, την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο. Αυτό υποστήριξε ο Λένιν. Κι' από την ημέρα της επιστροφής του στην Ρωσία (αρχές του Απριλίου) μέχρι και τον Οκτώβρη η ζωή του μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η αδιάκοπη πάλη, μέσα στο κόμμα, ενάντια στους συμβιβασμένους, σ' αυτούς που υποστήριζαν τις αστικοδημοκρατικές κυβερνήσεις Λβοφ και Κερενοκ, σ' αυτούς που μετέθεταν τη σοσιαλιστική επανάσταση κάπου μέσα στο μακρινό μέλλον.

Η Ρωσία του 1917

Η μεγάλη καθυστέρηση σε όλους τους τομείς ήταν το κύριο χαρακτηριστικό της Ρώσικης κοινωνίας στις αρχές του 20ου αιώνα. Η υποτυπώδης βιομηχανία έκανε την φεουδαρχία ικανή να εξακολουθεί να είναι η κυρίαρχη τάξη με τα νομικά κατοχυρωμένα προνόμια της. Η γη ανήκε στους τσιφλικάδες, η πολιτική ήταν αποκλειστικό δικαίωμα τους, η εργασία και η φτώχεια αγροτιά δεν είχε ποτέ ζήσει έστω και μέσα στη σχετική δημοκρατία της καπιταλιστικής κοινωνίας, και το εθνι-

γραφα στις γλώσσες όλων των εθνικοτήτων της χώρας, παραχωρώντας δικαίωμα να έχουν τα δικά τους σχολεία, να μορφώνονται χρησιμοποιώντας τη δική τους γλώσσα κ.α. (1)

Μέσα από την ανάπτυξη του λοιπόν ο καπιταλισμός βρήκε την οικονομική δύναμη να δώσει λύση σε ένα σωρό προβλήματα που μαστίζαν ακόμα την καθυστερημένη, φεουδαρχική Ρωσία. Αυτό ήταν που οδήγησε μερικούς Μπολσεβίκους ηγέτες στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να υποστηρίξουν την αστική τάξη μετά την επανάσταση

της Σταλινικής γραφειοκρατίας και το πνίξιμο της εργατικής δημοκρατίας ένα από τα πράγματα που «άλλαξαν» ήταν και η έννοια του όρου «Ιμπεριαλισμός». Έπαψε πια να έχει ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο, αυτό που τόσο αναλυτικά εξήγησε ο Λένιν, και έγινε κάτι που όλοι έπρεπε να φοβούνται και να βρίζουν χωρίς όμως να μπορούν να εξηγήσουν. Γι' αυτό φρόντισαν μαζί με τη Ρώσικη γραφειοκρατία και οι γραφειοκρατικές ηγεσίες των κομμουνιστικών κομμάτων παγκόσμια.

Σίγουρα η απόκρουση της πραγματικής έννοιας του Ιμπεριαλισμού, της Δευνιστικής του έννοιας, δεν ήταν κάτι τυχαίο. Ήταν αυτό που επέτρεπε να περνα στις εργατικές μάζες η πολιτική της ειρηνικής συνδιαλλαγής, η συμμαχία με τις «πατριωτικές αστικές τάξεις», η μετάθεση, στο τέλος - τέλος, της σοσιαλιστικής επανάστασης σε αιώνες μακρινούς.

Για τον Λένιν και τον Τρότσκι η εποχή του Ιμπεριαλισμού σήμαινε, κύρια και πρωταρχικά, ένα πράγμα: Οι αστικές τάξεις των καθυστερημένων χωρών είχαν πια περάσει στην απόλυτη οικονομική υποδούλωση από τις αστικές τάξεις των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, με αποτέλεσμα την πλήρη ανικανότητα των πρώτων για οικονομική ανάπτυξη.

Οι τραπεζίτες και οι αστοί λοιπόν των φτωχών χωρών, αδύναμοι να τραβήξουν την κοινωνία μπροστά, να επιβάλουν τη δική

Η έφοδος στα χειμερινά ανάκτορα.

σαν παγκόσμιο σύστημα στην πιο αντιδραστική του μορφή.

Η ανακατανομή της γης στους αγρότες, η ανάπτυξη της δημοκρατίας, η λύση των εθνικών προβλημάτων ήταν καθήκοντα που έπεσαν στους ώμους της εργατικής τάξης των υποανάπτυκτων χωρών. Αυτά τα καθήκοντα ανέλαβε να φέρει σε πέρας το προλεταριάτο της Ρωσίας κηρύττοντας τη σοσιαλιστική επανάσταση. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑΔΙΑ στον 20ο αιώνα. Αυτός είναι αιώνας της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αυτή ήταν η γνήσια Λενινιστική θέση.

Ο Μαρξ για τη Ρωσία

Σαν παρένθεση θα ήταν καλά να αναφέρουμε ότι ίδιος ο Μαρξ αναγκάστηκε κάποτε να ασχοληθεί με ένα σχετικά περιθωριακό θέμα, με μικρή σίγουρα σημασία για τη βασική θεωρία της προλεταριακής επανάστασης. Η μεγάλη ιστορική σύμπτωση είναι ότι το θέμα είχε να κάνει με τα κοινόβια της Ρώσικης υπαίθρου, μια σχετικά πρωτόγονη «κομμουνιστική» μορφή.

Πολλοί Ρώσοι επαναστάτες έκαναν τον παραλληλισμό μεταξύ αυτών και της μορφής της μελλοντικής κομμουνιστικής κοινωνίας, βάζοντας το ερώτημα αν θα μπορούσαν τελικά αυτά τα κοινόβια να αποτελέσουν τη βάση πάνω στην οποία η κομμουνιστική κοινωνία θα κτιζόταν ή αν αυτά τα κοινόβια θα έπρεπε πρώτα να καταστραφούν από τον καπιταλισμό σαν στοιχείο της παλιάς κοινωνίας. Με άλλα λόγια το ερώτημα ήταν αν θα έπρεπε εκείνες οι μορφές ζωής να ακολουθήσουν την ίδια πορεία διάλυσης στην Ρωσία με αυτή που ακολουθήσαν στην Δύση την περίοδο της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

«Η μόνη απάντηση» είπε ο Μαρξ «που μπορεί να

δωθεί σήμερα σ' αυτό είναι: αν η Ρώσικη επανάσταση αποτελέσει το σύνθημα για μια προλεταριακή επανάσταση στη Δύση, έτσι που οι δυο μαζί να συμπληρώσουν η μια την άλλη, τότε η τωρινή ρώσικη κοινή ιδιοκτησία της γης μπορεί να χρησιμεύσει σαν αφετηρία για μια κομμουνιστική εξέλιξη» (2).

Αυτά που λέει ο Μαρξ εδώ είναι ότι ΔΕΝ θα πρέπει να αναβάλλεται η σοσιαλιστική επανάσταση σε μια συγκεκριμένη χώρα επειδή οι υλικές συνθήκες, η τεχνολογική δηλαδή ανάπτυξη, δεν είναι έτοιμες για σοσιαλισμό. Εκείνο που μετρά είναι το επίπεδο των υλικών συνθηκών παγκόσμια. ΔΕΝ είχε σημασία αν η Ρωσία τότε δεν είχε βάλει ούτε το πρώτο χαλίκι για το κτίσιμο του καπιταλισμού και τη διάλυση της φεουδαρχίας και των θεσμών της. Θα μπορούσε να οδηγηθεί απ' ευθείας στη σοσιαλιστική κοινωνία, στη δικτατορία δηλαδή του προλεταριάτου, αν η επανάσταση της ήταν κομμάτι της παγκόσμιας, αν η σπύδα της δικής της επανάστασης έβαζε φωτιά στις ανεπτυγμένες χώρες.

Καπιταλισμός και ειρήνη

Όσο όμως πλησίαζαν οι μέρες του Οκτώβρη, οι μέρες που ο Λένιν επανέλαμβανε το «η τώρα ή ποτέ», οι μπολσεβίκοι ηγέτες που καλούσαν για στηρίξη της αστικής κυβέρνησης σκαρφίζονταν νέα επιχειρήματα. Η Ρωσία ήταν μπλεγμένη στον α' παγκόσμιο πόλεμο. Γι' αυτούς προηγείτο το θέμα της ειρήνης γι' αυτό και υποστήριζαν ότι μέσα από τα σοβιέτ (εργατικά συμβούλια) οι μπολσεβίκοι έπρεπε να καλέσουν, να πείσουν την αστική κυβέρνηση να κάνει ειρήνη. Ας αφήσουμε όμως τον ίδιο τον Λένιν να απαντήσει: «...Γι' αυτό το να απευθύνεται κανείς στην κυβέρνηση των Γκουτσκόφ-

Μιλίουκοφ (η αστική κυβέρνηση) με την πρόταση να κλείσει το γρηγορότερο μια έντιμη, δημοκρατική ειρήνη καλής γειτονίας είναι το ίδιο σαν να απευθύνεται ένας αγαθός «παππούλης» του χωριού σε τσιφλικάδες και εμπόρους με την πρόταση να ζουν «θεοφοβούμενα», να αγαπούν τον πλησίον τους και να στρέφουν τη δεξιά τους αν κανείς ραπίζει την αριστερά. Οι τσιφλικάδες και οι έμποροι ακούνε το κήρυγμα, εξακολουθούν να καταπιέζουν και να ληστεύουν τον λαό και ενθουσιάζονται με τον παππούλη που ξέρει τόσο ωραία να παρηγορεί και να καθυστεράει τους «Μουζίκους».

Τον ίδιο ακριβώς ρόλο - ανεξάρτητα του αν έχουν συνείδηση ή όχι - παίζουν όλοι εκείνοι που απευθύνονται στις αστικές κυβερνήσεις με καλοκάγαθους λόγους περί ειρήνης... Για να πετύχουμε ειρήνη (και πολύ περισσότερο για να πετύχουμε πραγματικά δημοκρατική, πραγματικά έντιμη ειρήνη), πρέπει η κρατική εξουσία να ανήκει όχι στους τσιφλικάδες και τους καπιταλιστές, αλλά στους εργάτες και τους φτωχούς αγρότες.» (3)

Αυτή είναι η κληρονομία των Μπολσεβίκων και του Λένιν. Είναι αυτά που όταν γίνουν κτήμα της εργατικής τάξης, θα ανοίξει ο δρόμος για το σοσιαλιστικό αύριο.

(1) Οι σκανδιναβικές χώρες είναι ένα παράδειγμα που ο καπιταλισμός μέσα από την ανάπτυξη του μπόρεσε να λύσει τα προβλήματα των διαφορετικών εθνοτήτων. Παρόλα αυτά, σήμερα, περίπου ένα αιώνα μετά, κάτω από την κρίση του καπιταλισμού, εθνικές προστρίβες βγαίνουν στην επιφάνεια ακόμα και στις χώρες αυτές.

(2) Καρλ Μαρξ-Φρήντριχ Έγκελς: Το μανιφέστο του κομμουνιστικού κόμματος, πρόλογος στην Ρώσικη έκδοση.

(3) Λένιν: Γράμματα από μακριά (Το 4ο γράμμα)

Σωτήρης Βλάχος

Λένιν και Τρότσκι, οι ηγέτες της Οκτωβριανής Επανάστασης ανάμεσα σε άλλους μπολσεβίκους.

κο πρόβλημα ήταν οξύτατο.

Μα αυτά τα προβλήματα της Ρώσικης κοινωνίας ήταν αυτά που ο καπιταλισμός είχε καταφέρει να λύσει στην ανεπτυγμένη Ευρώπη και Αμερική τον προηγούμενο αιώνα. Κατένεμε τη γη στους αγρότες, κατοχύρωσε το δικαίωμα της ψηφοφορίας σ' όλους, παρεχώρησε το δικαίωμα της οργάνωσης σε συνδικάτα στην εργατική τάξη, έλυσε το εθνικό πρόβλημα δίνοντας ισομισθία, εκδίδοντας όλα τα κρατικά έγ-

του Φεβράρη, ώστε μέσα από μια μακρόχρονη κυριαρχία της να λύσει τα πιο πάνω προβλήματα, ετοιμάζοντας το έδαφος για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Πού λοιπόν ήταν το λάθος τους και γιατί ο Λένιν ήρθε σε ανελέητη σύγκρουση με αυτές τις απόψεις;

Ο αιώνας της Ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας

Είναι πραγματικότητα ότι μετά την επικράτηση

τους κυριαρχία, να έρθουν σε ρήξη με τη φεουδαρχία και τα μεσαιωνικά κατάλοιπα της, έμεναν δεμένοι μαζί της με χίλια νήματα. Με αυτή τη λογική τα προβλήματα πούχε λύσει ο ανεπτυγμένος καπιταλισμός της Ευρώπης τον 19ο αιώνα δεν μπορούσε να λύσει καμία αστική κυβέρνηση, όχι μόνο στην Ρωσία αλλά σ' οποιαδήποτε καθυστερημένη χώρα στη διάρκεια του 20ου αιώνα, του αιώνα της Ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, υποδούλωσης και εξάρτησης, του αιώνα που βρήκε τον καπιταλισμό

Η αστική τάξη η Εθνική Φρουρά και ο Ματαφίας

Ο στρατός στις αστικές κοινωνίες είναι το δόρυ και η ασπίδα της αστικής τάξης στο πεδίο της αδιάκοπης ταξικής πάλης. Εκεί που ο υπόλοιπος κρατικός μηχανισμός εξαντλεί τα περιθώρια στήριξης της άρχουσας τάξης, το ένοπλο τμήμα του, ο στρατός, και ειδικά στις στιγμές που τα προνόμια των αστών κινδυνεύουν ουσιαστικά, μπαίνει μπροστά για να τα υπερασπίσει. Οι αστοί του πλανήτη μας, μας διαβεβαιώνουν συχνά και με το χέρι στην καρδιά ότι ο στρατός είναι η ασπίδα του έθνους ενάντια στις ξένες επιβουλές, ότι στόχος του είναι η υπεράσπιση του έθνους, της δημοκρατίας κ.τ.λ. Η αλήθεια όμως είναι ολότελα διαφορετική.

Σε κάθε περίπτωση που τα προνόμια της αστικής τάξης βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο ο στρατός είναι παρών επιβάλλοντας τη δικτατορία των αστών πάνω στους εργαζόμενους.

Όπως ο υπόλοιπος κρατικός μηχανισμός έτσι κι ο στρατός στο σύνολό του στελεχώνεται από αστούς. Το μόνιμο επαγγελματικό σώμα των βαθμοφόρων που στελεχώνει και διοικεί το στρατό είναι ένα κλειστό αφοσιωμένο επιλεγμένο σώμα που ελέγχεται απόλυτα από τους αστούς. Η κάθετη τυφλή

και αόστηρη πειθαρχία που επιβάλλεται στους απλούς φαντάρους έχει στόχο την εξάλειψη όποιας διήποτε σκέψης για κριτική, το σπάσιμο των δεσμών των φαντάρων, που είναι στη μεγάλη τους πλειοψηφία εργάτες και αγρότες, με την ταξική τους τοποθέτηση και συνείδηση και τη μετατροπή τους σε άβουλα εκτελεστικά όργανα των αστικών συμφερόντων.

Οι συνθήκες ζωής ακόμα που επικρατούν και που είναι συχνά άσχημες, οι τιμωρίες, οι αγγαρείες και όλο το κλίμα του φόβου

που γενικά επικρατεί βοηθά σε κάποιο βαθμό τους αστικούς στόχους.

Η εβνοιοκρατία, τα ρουσφέτια, το βόλεμα, η αδιαφορία, οι μεταθέσεις όχι σύμφωνα με τις ανάγκες αλλά σύμφωνα με προσωπικά συμφέροντα, οι σκανδαλώδεις προμήθειες σπληνισμού που γίνονται στη βάση παρασκηνιακών ανταλλαγών κι όχι σύμφωνα με τις ανάγκες, που σε αρκετές περιπτώσεις είναι ελαττωματικά είναι μόνο μερικά από τα χαρακτηριστικά που υπάρχουν. Δεν έχουμε παρα να φέρουμε στο μυαλό μας την αποτυχημένη εκστρατεία διάσωσης των αμερικανών ομήρων στην Περσία, απ' την δύναμη κρούσης των ΗΠΑ. Εκεί είδαμε πως η πιο μεγάλη δύναμη του κόσμου έγινε ρεζίλι διεθνώς. Παρα τη ψηλή τεχνολογία τα οικονομικά μέσα κ.τ.λ. είδαμε να συγκρούονται ελικοπτερα τελεφταίου τύπου μεταξύ τους και να γίνεται κυριολεκτικά χαμός. Αιτία τα σκάνδαλα στις αγορές, όπου πολεμικές βιομηχανίες λαδώνοντας αξιωματικούς πουλούσαν ελαττωματικά ανταλλακτικά και

υλικό στο στρατό.

Η Κύπρος είναι μια μικρή χώρα μ' ένα μεγάλο εθνικό ζήτημα που κληροδότησε μια μικρή αστική τάξη προώρα γερασμένη. Έχει μια μικρή καπιταλιστική οικονομία που απειλείται από τη κρίση και ένα μικρό αστικό στρατό. Το 74 ο στρατός αντανάκλωντας την αδυναμία της αστικής τάξης δε μπόρεσε να υπερασπίσει τα σύνορα της χώρας από την εισβολή της Τουρκίας.

Η εθνική φρουρά δε διαφέρει σε τίποτα από κανένα αστικό στρατό του πλανήτη.

Το σώμα των αξιωματικών έλκει την καταγωγή του απ' την αστική τάξη.

Το γιγάντιο φτερό του ανέμομλου τον πέταξε είκοσι μέτρα μακριά..

Τα αστικά χαρακτηριστικά της εβνοιοκρατίας, της ρουσφετολογίας, του βολέματος της αδιαφορίας κ.τ.λ., υπάρχουν φυσιολογικά όπως σε κάθε άλλο στρατό. Μόνο το γεγονός ότι υπάρχει εθνικό ζήτημα ανοιχτό με στρατό ξένο στη Κύπρο κάνει πιο έντονα αυτά τα χαρακτηριστικά.

Όλα πηγαιναν καλά μέχρι που ένας αντιστράτηγος αφού έγινε αρχηγός της Εθνικής Φρουράς επιχείρησε να σουλουνώσει λιγάκι την εικόνα που παρουσίαζε η Εθνική Φρουρά. Ο άνθρωπος αυτός δεν επιχείρησε να κάνει επανάσταση. Το μόνο που έκανε ήταν να νομίσει ότι μπορούσε να θίξει διάφορα οργανωμένα συμφέροντα. Σαν άλλος Δον Κιχώτης τάβαλε με ανεμόμυλους και φυσικά απότυχε. Σύμφωνα με τα όσα γράφτηκαν στον τύπο, νοιώθοντας το βάρος της εφθύνης της αρχηγίας της Εθνικής Φρουράς προσπάθησε να βάλει ένα τέλος στις διακρίσεις που γίνονταν στους φαντάρους με βάση τα φρονήματα, επιχείρησε να εφαρμόσει επιλογή εφέδρων αξιωματικών αριστοκρατικά και σύμφωνα με τις ανάγκες, όπως επίσης το ίδιο προσπάθησε να κάνει τόσο στις μεταθέσεις αξιωματικών (μόνιμων και εφέδρων) όσο και στις μεταθέσεις των φαντάρων. Προσπάθησε παράλληλα να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσης. Το πιο σημαντικό απ' ότι φαίνεται ήταν η προσπάθειά του να σουλουνώσει τις προμήθειες υλικού σπληνισμού κ.τ.λ. στο στρατό.

Ήταν φυσικό τα διάφορα κυκλώματα και στεγανά ν' αντιδράσουν. Και πραγματικά τα κατάφεραν. Η παραίτησή του για «προσωπικούς λόγους» είναι γεγονός!

Είναι ξεκάθαρο ότι ακόμα και τέτοιες προσπάθειες που στόχο έχουν την εξυγίανση και τη καλή λειτουργία ενός μηχανισμού όπως ο στρατός, πέφτουν στο κενο. Αυτό έχει τη ρίζα του στο γεγονός της αδυναμίας της αστικής τάξης να εκπληρώσει τ' αστικοδημοκρατικά της καθήκοντα και ν' ανασπύξει την κοινωνία. Γίνεται φανερό ότι σε κανένα τομέα δραστηριότητας στην κοινωνία δε πρέπει να δείχνουμε εμπιστοσύνη στους αστούς και να ελπίζουμε ότι μπορεί να βελτιώσουν την κατάσταση. Ο αστικός στρατός

εξυπηρετεί μονάχα τα δικά τους συμφέροντα και δεν είναι δυνατό να προστατέψει την ίδια στιγμή και τα συμφέροντα των εργαζομένων. Στη περίπτωση μας μόνο μια λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατικό έλεγχο απ' τους εργαζόμενους θάφερε αποτέλεσμα.

Οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων στη Κύπρο και σ' αυτή την περίπτωση έδειξαν όλη την αδυναμία τους να εξηγήσουν τα φαινόμενα και να προτείνουν τις δικές τους λύσεις. Το κύριο χαρακτηριστικό της πολιτικής τους, που είναι η συνεργασία με τους αστούς είτε βαφτίζεται «μέτωπο εθνικής σωτηρίας» είτε «λαϊκό μέτωπο», υπερίσχυσε κι εδώ.

Μέσα από τα έντυπά τους άσκησαν τη πολεμική τους για το γεγονός της παραίτησης του Ματαφία. Έμειναν όμως μέχρι εδώ. Για τους το ζήτημα ήταν ζήτημα προσώπου. Ο ρόλος του αστικού στρατού στο διαβή της πρόσφατης ιστορίας αποκρύβεται. Η ουσία μένει άθιχτη, και η εργατική τάξη αποπροσανατολιζέται.

Καμία κουβέντα δεν ακούστηκε ή γράφτηκε για το γεγονός της ανικανότητας του αστικού στρατού να υπερασπίσει τα σύνορα, για το γεγονός ότι ο αστικός στρατός είναι εκεί για να στηρίξει τη δοσμένη στιγμή την αστική τάξη στην πάλη της ενάντια στην εργατική. Καμία προβολή της θέσης για λαϊκή πολιτοφυλακή που ενώ πιο παλιά υποστηριζόταν σήμερα εγκαταλείφθηκε ολότελα, θυσία στο βωμό της συνεργασίας με τους αστούς.

Το πρόβλημα της άμυνας είναι σίγουρα πραγματικό. Αλλά τα όσα συμβαίνουν γύρω-μας μας πείθουν ότι οι αστοί ότι και να κάνουν δε μπορούν να δώσουν λύση. Πάρα πέρα την ώρα της κρίσης ένας αστικός στρατός όσο «δημοκρατικός» και να είναι θα βρεθεί αντιμέτωπος με τις εργατικές μάζες. Η μόνη σωστή επιλογή που απομένει είναι η υλοποίηση της θέσης για λαϊκή πολιτοφυλακή κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο, γιατί εκεί που η αστική τάξη είναι ανίκανη να λύσει το πρόβλημα μόνο η εργατική μπορεί να το λύσει και να δώσει ώθηση στην ανθρωπινή κοινωνία.

Γιώργος Ζαβρός

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ '86

Η υποκρισία μιας «νίκης»

«Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η Εθνική Φρουρά έχει φθάσει σε πολύ ψηλά επίπεδα από άποψη οργάνωσης εκπαίδευσης και φρονήματος.

Δήλωση του προέδρου της Δημ. Κρατίας μετά τη λήξη της άσκησης «Νίκηφόρος 86».

α. Το φρόνημα

Στον αστυνομικό σταθμο ο υπεύθυνος μοιράζει τες κλίσεις για την άσκηση στους εφέδρους. Ο εφέδρος παίρνει το χαρτί, το διαβάζει, το κοιτάζει καλά και τέλος αποφασίζει να εκφράσει τα αισθήματά του. «Αλλήν δουλιαν δεν έχουν;» Το παίρνει και φεύγει.

β. Οργάνωση - πειθαρχία

Οι εφέδροι γύρω από την φωτιά ζεσταίνονται ενώ απολαμβάνουν το καθιερωμένο νυχτερινό γλέντι με λουκάνικα, χαλούμια κονιακ κλπ. Η συζήτηση γύρω από το κυνήγι, το ποδόσφαιρο, τη ζωή. Κάποιος ρωτά αυτόν που βρίσκεται δίπλα - του.

— Τι έγινε ρε πως πήγε η σκοπιά ψες;

— Δεν την έβγαλα δεν με ξύπνησε κανένας.

— Καλά ο προηγούμενος σκοπός που ήταν;

— Μα νομίζω σίτι - του.

γ. Η εκπαίδευση

Μια ομάδα εφέδρων συζητά μετά το τέλος της άσκησης με πραγματικά πυρά.

— Ρε παιδιά είδατε τί εύστοχα όπλα έχουμε;

— Εμένα μου άρεσαν τα

ανταρματικά.

— Οι βολές του πυροβολικού ήταν απίθανες.

— Οι κινήσεις των αρμάτων ήταν τέλειες.

— Εγώ ρε παιδιά δεν κατάλαβα το δικό μας ρόλο στην άσκηση. Εμείς παρακολουθούσαμε, τα όπλα τα χειρίζονταν οι κληρωτοί και οι μόνιμοι.

Η άσκηση τέλειωσε

οι αστοί και οι εκπρόσωποι τους ένοιωσαν περήφανοι αφού μπορούν να νικούν ακόμα και όταν ο εχθρός είναι ανυπαρκτός. Το εργατικό κίνημα όμως από την άλλη θα πρέπει να βγάλει τα δικά - του συμπεράσματα.

Το πιο σημαντικό συμπέρασμα είναι ότι οι αστοί υποκρίνονται. Υποκρίνονται για το ηθικό, την πειθαρχία και την προθυμία των εφέδρων. Οι μάζες γνωρίζουν από πρώτο χέρι ότι η πλειοψηφία των εφέδρων πήγε στην άσκηση γιατί ήταν αναγκασμένη. Οι αστοί και τα μέσα μαζικής επικοινωνίας που διαθέτουν — ράδιο, τηλεόραση, αστικές εφημερίδες, — προσπαθούν να πείσουν ότι όχι μόνο οι εφέδροι κατατά-

γηκαν πρόθυμα, αλλά και αυτοί που δεν πήγαν λυπήθηκαν γι' αυτό!

Δυστυχώς η στάση των αριστερών κομμάτων και των εφημερίδων τους συνέβαλε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σ' αυτό το παιχνίδι της ψευτιάς. Η «Χαραυγή» προβάλλοντας απλά τα γεγονότα χωρίς να παίρνει θέση άφησε ελεύθερο το πεδίο στους αστούς να αλωνίσουν. «ΤΑ ΝΕΑ» παρασυρμένα από τον εθνικισμό - τους συμμετείχαν αποδεικνύοντας το πόσο χρεωκοπημένη είναι η πολιτική τους σ' αυτό τον τομέα.

Οι αστοί συνηθισμένοι να επιβάλλουν την πειθαρχία στο στρατό με τη βοήθεια καταναγκαστικών μέσων, βρίσκονται ξαφνικά σε μια κατάσταση όπου τα μέσα αυτά δεν μπορούν να λειτουργήσουν και αρχίζουν να χάνουν τον έλεγχο - τους πάνω στα γεγονότα. Όμως δεν θέλουν να το παραδεχτούν γι' αυτό υποκρίνονται.

Η πειθαρχία δεν είναι κάτι που επιβάλλεται από τα έξω, είναι κάτι που πηγάζει από τους κοινούς στόχους. Ανάμεσα όμως στην εργατική και την αστική τάξη υπάρχουν στόχοι και συμφέροντα αντίθετα. Το εργατικό κίνημα γνωρίζει ότι αυτο πούχει περισσότερη σημασία για τους αστούς είναι το κέρδος, το βλέπει μέσα από την καθη-

μερινή ζωή.

Παράλληλα προσπαθούν να αποδείξουν μέσα από τέτοιες ασκήσεις και παρελάσεις ότι έχουν μια κάποια δύναμη και μπορούν κάτι να καταφέρουν. Η δημιουργία αυτής της ψευδαίσθησης είναι σημαντική για να διατηρήσει τον έλεγχο τους πάνω στην κοινωνία, τόσο σήμερα σε περίοδο σχετικής οικονομικής ηρεμίας, μα πάνω απ' όλα αύριο σε περίοδο βαθιάς οικονομικής κρίσης.

Η αστική τάξη λοιπόν χρησιμοποιεί και θα χρησιμοποιεί το στρατό για να προωθή τα συμφέροντά της. Εδώ βρίσκεται όλη η σημασία της υποκρισίας της αστικής τάξης. Υποκρίνεται ότι ο στρατός είναι αταξικός και ότι εκφράζει τα συμφέροντα ολόκληρης της κοινωνίας. Τα συμφέροντα όμως της εργατικής τάξης είναι αντίθετα. Δεν την συμφέρει σε καμία περίπτωση ο πόλεμος. Θέλει δουλία, ανάπτυξη και πρόοδο. Θέλει να σταματήσει η εκμετάλλευση. Αυτά όλα θα τα πετύχει διεκδικώντας τα όχι μόνο στα εργοστάσια αλλά και στο στρατό. Γι' αυτό το εργατικό κίνημα θα πρέπει να παλαίψει για συνδικαλισμό στο στρατό, για τη δημιουργία συμβουλίων των στρατιωτών και για νάχουν τα συμβούλια αυτά λόγο σε κάθε απόφαση που αφορά τους στρατιώτες.

Μ.Χ. — Έφεδρος

Ο Θεοδωράκης και η Ελληνοτουρκική Φιλία

Πέντε τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη που κυκλοφόρησαν σε δίσκο στα Τούρκικα πούλησαν 200.000 αντίτυπα σε 3 μόνο μήνες! Θάταν ενδιαφέρον να δοκιμάζε κανείς να εξηγήσει πως γίνεται αυτοί οι «θανάσιμοι» και «προαιώνιοι εχθροί» του Ελληνισμού να τρέφουν τόση συμπάθεια για την Ελληνική μουσική. Αυτό όμως δεν απασχόλησε μερικούς σούπερ-πατριώτες Έλληνες δημοσιογράφους οι οποίοι προτίμησαν ν' απαιτήσουν εξηγήσεις από το Θεοδωράκη για το πως τόλμησε να επισκευτεί την Τουρκία για να πάρει το χρυσό δίσκο που του απονεμήθηκε.

Ο Μ.Θ. αντέδρασε βίαια. Οι δηλώσεις του στα «Νέα» και το «Ένα» αποτελούν πραγματική έκρηξη ενάντια στην υποκρισία των διάφορων μασκαράδων πούναι ντυμένοι τις φορεσίες του πατριωτισμού. Ταυτόχρονα όμως χαρακτηρίζονται από τέτοια πολιτική ασυνέπεια και αντιφάσεις που αφαιρούν το έδαφος κάτω απ' ότι σωστό κι αληθινό έχει πει.

Ο Θεοδωράκης αρνήθηκε να δεχτεί τη λογική μιας Τουρκίας η οποία επιτίθεται και μιας Ελλάδας που είναι το θύμα. Για τον εξοπλιστικό ανταγωνισμό ανάμεσα στις δύο χώρες θεώρησε ότι οι ευθύνες είναι κοινές, και κατάγγειλε την «αγορά του αιώνα» (αεροπλάνα F-16 και Μίραζ) που έκανε ο Α. Παπαντρίου. Θύμιζε ότι τις πόρτες στον Τούρκικο στρατό το 74 στην Κύπρο τις άνοιξε ο Ελληνικός στρατός. Μίλησε για την καταπίεση της Τ/Κ Κοινότητας από την Ε/Κ πλειοψηφία στο νησί. Κατάγγειλε τη σημερινή «συμπαράταξη Κύπρου-Ελλάδας» γιατί αναπτύσσει τον εθνικισμό κι έτσι διαι-

νίζει τη διχοτόμηση. Ξεσκέπασε την υποκρισία όσων προσπαθούν να κρύψουν τον εθνικισμό τους πίσω από αντιδιχτορικές δήθεν τοποθετήσεις για την Τουρκία, θυμίζοντας ότι για δημοκρατία στην Ελλάδα μπορούμε ουσιαστικά να μιλούμε μόνο μετά το 1974. Κι αρνήθηκε κατηγορηματικά να βάλει στο ίδιο τσουβάλι, τον Τουρκικό λαό με την Τουρκική χούντα.

Αυτές είναι τολμηρές τοποθετήσεις που κάνουν τις τριχες κάθε εθνικιστή να σηκώνονται ολόρθες (βλέπε «Σημερινή», 24, 25, 26, 29, 30 Οκτώβρη) γιατί υποτίθεται πως αποτελούν όπλα στα χέρια της Τουρκικής

κλιματίας. Πρόκειται για ιστορικές αλήθειες τις οποίες η εργατική τάξη ξέρει και καταλαβαίνει. Οι οποίες όμως αν δεν συμπληρωθούν με την ανάλογη ανάλυση που να εξηγά τους ανταγωνισμούς και τα αδιέξοδα, και να δίνει λύσεις, τότε παραμένουν απλά γεγονότα δίχως νόημα η εργατική τάξη παραμένει αποπλησμένη και ανίκανη να αντιμετωπίσει τον εθνικισμό που αποτελεί την πεμπτούσια της ιδεολογίας της αστικής τάξης. Εδώ ο Θεοδωράκης αποτυγχάνει ολοκληρωτικά.

Τα εθνικά προβλήματα και ο εξοπλιστικός ανταγωνισμός ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία είναι αποτέλεσμα σε τελευταία ανάλυση, του ανταγωνισμού των δύο εθνικών κεφαλαίων ο οποίος οξύνεται

όσο βαθύνει η κρίση στις δύο χώρες και παγκόσμια. Ο Θεοδωράκης δεν το καταλαβαίνει αυτό και με αφελή τρόπο τα ρίχνει όλα στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ο οποίος κατά τη γνώμη του δημιουργήσε και διατηρά όλα τα προβλήματα στον Ελληνοτουρκικό χώρο. Για λύση στο κυπριακό πρόβλημα προτείνει τις διακοινοτικές συνομιλίες. Δεν καταλαβαίνει ότι αυτές αποτελούν συνομιλίες ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ αστούς οι οποίοι έχουν συγκρουόμενα συμφέροντα ανάμεσα τους και γι' αυτό το λόγο δεν μπορούν να βρουν λύση στο πρόβλημα. Για την υφαλοκρηπίδα προτείνει διεθνή δικαστήρια: σάμπως κι αυτά έλυσαν τότε οποιοδήποτε πρόβλημα στο οποίο υπήρχε σύγκρουση συμφερόντων. Τη

μεγαλύτερη ανοησία ο ΜΘ τη λέει σε σχέση με τον Τουρκικό στρατό, όπου ανίκανος να καταστήσει τον ταξικό χαρακτήρα του στρατού, του προσδίδει ένα σχεδόν προοδευτικό χαρακτήρα, ενώ παράλληλα αρνείται να πει την Τουρκική χούντα, χούντα, επειδή την τελευταία περίοδο ο Εβρεν είναι αναγκασμένος να εμφανίζεται μ' ένα κάπως φιλελεύθερο προσωπείο.

Από τον Θεοδωράκη λείπει η ταξική ανάλυση κι ας ονομάζεται κομμουνιστής μέλος του ΚΚΕ. Η σοσιαλιστική προοπτική γι' αυτόν δεν υπάρχει. Μέσα στις 2 ώρες που διάρκεσε η συνέντευξη με το «Ένα» δεν αναφέρθηκε ούτε μια φορά στη λέξη σοσιαλισμός. Κι όμως ο δρόμος για να λυθεί η Ελληνοτουρκική διαμάχη για να χτιστεί η Ελληνοτουρκική φιλία και η ειρήνη για την οποία ο ΜΘ τόσο αγωνιά, περνά μέσα από το σοσιαλισμό και μόνο. Ο καπιταλισμός οδηγεί στον πόλεμο και θα οδηγήσει αν διατηρηθεί μακρόχρονα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Μπροστα στην παντελή έλλειψη προοπτικών οι αντιφάσεις στην ανάλυση του Θεοδωράκη είναι αναπόφευχτες - και πάμπολλες αφού ασχολείται με τόσο λεπτά ζητήματα όπως τα εθνικά. Αυτές ακριβώς οι αντιφάσεις είναι που μετατρέπονται σε όπλα στα χέρια των εθνικιστών, αυτών που ο ΜΘ θέλει να καταγγείλει και να εκθέσει, για να εξουδετερώσουν τα

θετικά της συνέντευξης.

Οι δηλώσεις του Θεοδωράκη αποτελούν στην ουσία ένα ξέσπασμα ενάντια στην υποκρισία των αστών και των απολογητών τους. Όμως πρόκειται για συναισθηματικό ξέσπασμα από τις απόψεις του λείπει η συνέπεια και οι αλήθειες του είναι ντυμένες μ' ένα ιδεολογισμό που τους αφαιρά τη δύναμη που θα μπορούσαν να έχουν. Στηριγμένοι στις αδυναμίες αυτές οι επικριτές του ξεσπάθωσαν για να τον κατηγορήσουν για φιλοτουρκισμό για εκδούλευση στον Εβρεν και άλλα πολλά. Η πραγματικότητα είναι ότι αυτο που τους ξένισε, αυτο που τους εξαγρίωσε, δεν ήταν τόσο τα λάθη όσο οι αλήθειες που ο Θεοδωράκης τόλμησε να πει.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

— Τι νόημα είχε η επίσκεψή σας σε μια χώρα που διοικείται από το Στρατό;
— Άλλο είναι οι εξουσίες - άλλο είναι οι λαοί. Τι φταίνει τώρα οι Τούρκοι δημοκράτες, ο Τουρκικός λαός για τα εγκλήματα που μπορεί να κάνει η ηγεσία τους; Κι ο Ελληνικός λαός τι φταίει για τα εγκλήματα που έκανε η Χούντα...
— Αυτή τη στιγμή οι Τούρκοι θέλουν το δικό σας άλλοθι.
— Δεν πήγα στην Αργεντινή επι Χούντας; Γιατί δεν μου είπαν ότι βοηθώ τη Χούντα.
— Είναι δύσκολο να πει κανείς ότι βοηθάτε τις χούντες.
— Και για πες μου σε παρακαλώ δε βοηθάει τη χούντα του Εβρεν το γεγονός ότι δεχόμαστε ο Έλληνας αξιωματικός (του ΝΑΤΟ) να κάθεται δίπλα με τον Τούρκο αξιωματικό;
— Αναγκαίο κακό...
— Α έτσι το λέμε αυτοί! Ξέρεις τι μου θυμίζει αυτό; Αυτον που εκδίδει τη γυναικία του τη νύχτα και φανερά τη δέρνει για λόγους ηθικής...

Αποσπάσματα από τη συνέντευξη του Μίκη Θεοδωράκη στο περιοδικό «Ένα» («Φιλελεύθερος» 24.10.86.)

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΑΔΗ-ΕΞΟΔΟΣ και ο σώζων εαυτον σωθήτω

«Το φως στην άκρη της σήραγγας» που είδε ο Παπαντρίου όταν ήλθε στην Κύπρο δεν ήταν η λύση του Κυπριακού αλλά οι φωτιές της κόλασης. Στην πόρτα ο Απόστολος Πέτρος περιμένει την ηγεσία μας για τα τελευταία τους λόγια. Αφού δεν κατάφεραν να πάρουν την πλατιά λεωφόρο της Επανάστασης για ν' απελευθερώσουν τους ανθρώπους και πήραν τα σκοτεινά κανάλια και σήραγγες που τους έβγαζαν από το ένα αδιέξοδο στο άλλο, τελικά έφθασαν στο τέρας. Εκεί που δεν περνούν τα ψέματα και οι δικαιολογίες που ήταν συνηθισμένοι στην πάνω ζωή. Τα σκηνικά ήδη τα έχουμε στήσει, οι φωτιές ανάβουν κι ένας - ένας θα παίρνει τη σειρά του. Τέλος για όσους δεν πιστεύουν στην Δευτέρα Παρουσία ας βάλουν στον τόπο του Απ. Πέτρου την Ιστορία ή ακόμα και την Εργατική Τάξη, που έτσι κι αλλιώς θα πάει στον Παράδεισο αφού πρώτα τους δικάσει.

Πρώτος βγήκε από τη σήραγγα ο Αρχιεπίσκοπος. Χρυσή ράβδο, χρυσή μήτρα, χρυσούς σταυρούς. Μόλις κατάλαβε τι γίνεται πήγε να το βάλει στα πόδια. «Ο δρόμος που διάλεξες, Μακαριώτατε δεν έχει γυρισμό. Ούτε το χρυσάφι που μάζεψες απάνω σου από τον ιδρώτα φτωχών ανθρώπων μπορεί να σε σώσει. Εμείς σε στείλαμε να σώσεις τον κόσμο, να τον απελευθερώσεις από τους κάθε λογής εκμεταλλευτές του και

σου πήγες και συνεσπαζόσουν μαζί τους, ρίχνοντας στάχτη στα μάτια του, ότι κανείς εθνικούς αγώνες; Και δεν φτάνει που τα έκανες αυτά, χρησιμοποιούσες κι εμάς στα άνομα σχέδια σου, λέγοντας ότι αυτό είναι το θέλημά μας». Αυτά λοιπόν και πολλά άλλα του έβαλλε ο Πέτρος και μη έχοντας τίποτα να πει πήρε τον δρόμο που δεν έχει γυρισμό αφήνοντας ότι χρυσάφικό μάζεψε στην Πύλη του Αδη.

Μαζί στη ζωή, μαζί στα πρώτα καθίσματα του ΘΟΚ, μαζί και στην Κόλαση, ο Μακαριώτατος και ο Πρόεδρος. Εδώ κάτω, μόνος κι' αβοήθητος από φίλους και κόλακες. «Καλά έφαγες, καλά ήπιες, τώρα ήλθε η ώρα της Κρίσης. Δεν λέω μπορεί να ήσουν καλός άνθρωπος αλλά η κοσμική εξουσία που έλαβες σε διέφθειρε. Η δικαιολογία ότι το ΑΚΕΛ σε παρέσυρε να γίνεις πρόεδρος δεν ευσταθεί γιατί τέτοια μας είπε κι ο Αδάμ για την Εύα, μα δεν σώθηκε. Τώρα ήλθε η ώρα να πληρώσεις για όλες τις αμαρτίες σου. Η πίστωση χρόνου που μας ζητάς για να λύσεις το Κυπριακό απορρίπτεται γιατί όχι δέκα χρόνια που μας ζητάς αλλά ακόμα δυο ζωές να σου δώσουμε, λύση δεν πρόκειται να βρεις. Γι' αυτό ας μην χάνουμε καιρό» του είπε ο Πέτρος και του έδειξε τον δρόμο.

Πίσω, νάσου την ηγεσία του ΔΗΣΥ, κρατώντας τες γαλανόλευκες και τρα-

γουδώντας εθνικά εμβλήματα πιστεύοντας ότι στην άκρη της σήραγγας είναι η φλόγα του Παρθενώνα. Οπτική απάτη. Μόλις είδαν τες φωτιές της Κόλασης κρύος ιδρώτας τους έπιασε και άρχισαν να κτυπά ο ένας τον άλλο με τες εφημερίδες που κρατούσαν. «Παιδιά ησυχία», τους είπε ο Πέτρος, «εδώ δεν είναι γήπεδο, αλλά τόπος για κλάματα και οδυρμούς. Για σας δεν υπάρχει συγχώρεση. Σας στείλαμε να ζήσετε ειρηνικά πάνω στη γη και όλο πολέμους και σωβινισμό εσπείρετε, για να εκμεταλλευτείτε τον κάθε απλό εργάτη, πουλώντας του λουβάνες για πατρίδα κι έθνος. Έμποροι των εθνών, ότι εσπείρετε τώρα θα το θερίσετε», τους φώναξε θυμωμένος ο Πέτρος και τους έστειλε στο πυρ το εξώτερον.

Σε λίγο νάσου και την ηγεσία της ΕΔΕΚ. Ξαφνικά νοιώθει προδομένη κι από συναγωνιστές και από εχθρούς. Τίποτα πια δεν μπορεί να την σώσει, εδώ που έφθασε. Ούτε κι ο Ματαφιάς. «Εσείς रे παιδιά», τους λέει ο Πέτρος, «καλά ξεκινήσατε. Πώς καταντήσατε έτσι, και τελικά έγινετε αγνώριστοι; Όλα να τα συγχωρώσω, αλλά την δεξιά πως φθάσατε να την υποστηρίζετε; Δεν σας εξήγησα το ρόλο της τόσες φορές; Τους έχει κυριεύσει ο διάβολος και ο μαμμωνάς. Δεν μπορούμε να την νοικοκυρέψουμε. Ή την διώχνουμε από το σβέρκο του λαού, ή μας καβαλικεύει

αυτή. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Κι έπειτα μ' αυτή την εθνικιστική έξαψη που σας έπιασε δεν μπορώ να σας καταλάβω. Σας έστειλα τον Μαρξ, σας έστειλα τον Λένιν, εσείς όμως «αγρόν ηγόρασα». Τέλος πάντων περιμένετε εδώ να δούμε».

Πίσω από την ηγεσία της ΕΔΕΚ, περιμένουν την κρίση οι ηγέτες του ΑΚΕΛ. «Πόσα χρόνια να σας περιμένω», τους ρώτησε ο Πέτρος. «Παραγεράστε μου φαίνεται. Αφήστε και κανένα άλλο νεώτερο στην ηγεσία. Τα συνέδρια τι τα έχετε; Δεν λέω, αγωνιστήκατε στα νειάτα σας, τώρα όμως στα γεράματα τι σας έπιασε να υποστηρίζετε την διεφθαρμένη δεξιά, με την δικαιολογία ότι είναι πατριωτική; Ο Μανωλιός είπαμε ένας είναι. Εσείς όμως μου παραπλανούσατε τον κόσμο ότι είναι δυο, επειδή φόρεσε τα ρούχα του αλλοιώς. Όμως δεν το κάνει η καρδιά μου να σας στείλω στην κόλαση. Πάρτε και τη ηγεσία της ΕΔΕΚ και πηγαίνετε στο καθατήριο ίσως και μετανοήσετε, γιατί η πρόθεσή σας ήταν αγαθή. Θα σας στείλω εκεί και τον παππού σας τον Λένιν να σας βοηθήσει, ίσως κερδίσετε και σεις την Βασιλεία των Ουρανών. Αμήν».

Αυτά λοιπόν συνέβαιναν στον Αδη. Όσο για τον πάνω κόσμο θα τα πούμε μιαν άλλη φορά. Μέχρι τότε καλήν υγείαν νάχετε.

Γ. Κυπραίος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ

ΑΤΟΛΜΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Εμποδίζουν την επαναπροσέγγιση με την Τ/Κ Αριστερά

Η επαναπροσέγγιση με τους Τουρκοκύπριους ήταν πάντα ένα από τα συνθήματα του ΑΚΕΛ. Αυτή η συνθηματολογία είχε το σημαντικό στοιχείο ότι ανταποκρινόταν στα αισθήματα των εργατικών μαζών που στάθηκαν σταθερά εμπόδιο στην ανάπτυξη του σωβινισμού για την οποία τόσο υστερικά αγωνίστηκαν οι αστοί πολιτικοί.

Η αποτυχία της επαναπροσέγγισης άρχισε σιγα-σιγα να κουράζει τις μάζες. Η κοινή δράση με τους Τουρκοκύπριους άρχισε να φαίνεται ουτοπική και σχεδόν κανένας κύπριος δεν βλέπει σαν πιθανή την ανατροπή της διχοτόμησης. Η Έκθεση Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ δεν φαίνεται να προσφέρει τίποτε καινούργιο πάνω στο θέμα, παρα την αντίθετη φρασεολογία της:

Χρειάζεται μια νέα πολιτική από μέρους της κυπριακής κυβέρνησης και της Ε/Κ πλευράς έναντι των Τ/Κ. Μια πολιτική που θα δημιουργεί κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης ανάμεσα στις δυο κοινότητες. Μια πολιτική που θα κατεδαφίζει τα τείχη του μίσους, του διχασμού και της διαίρεσης και θα οικοδομεί σταδιακά μεν αλλά σταθερά τη φιλία και τη συνεννόηση. Μια πολιτική που θα καταπολεμεί τον σωβινισμό κι από τις δυο πλευρές και θα εδραιώνει την συναντίληψη ότι Ε/Κ και Τ/Κ έχουν κοινή πατρίδα στην Κύπρο και κοινό εχθρό τον ιμπεριαλισμό και τον τουρκικό επεκτατισμό. Μια πολιτική που θα στηρίζεται στην κοινή παραδοχή για τα λάθη του παρελθόντος και στην κοινή προσπάθεια να απενισθεί το μέλλον με αυτοπεποίθηση, αλληλοκατανόηση και αμοιβαία εμπιστοσύνη. Μια πολιτική που δεν θα περιορίζεται μόνο στην εξαγγελία προθέσεων αλλά θα υιοθετεί συγκεκριμένα

μέτρα επαναπροσέγγισης. Μια πολιτική που θα διαχωρίζει τον Τ/Κ και ιδιαίτερα τον εργαζόμενο από τους καταπιεστές και εκμεταλλευτές του.

(Έκθεση Δράσης σελ. 77)

Μετά από όλη αυτή την ανάλυση είναι αδύνατο να εντοπίσουμε έστω και ένα συγκεκριμένο στοιχείο αυτής της «νέας πολιτικής». Το μόνο που περιέχει η πιο πάνω παράγραφος είναι μια σειρά από γενικότητες που δεν σημαίνουν τίποτε. Δεν είναι αρκετό να πούμε πως πρέπει «να κατεδαφιστούν τα τείχη και «να καταπολεμηθεί ο σωβινισμός». Αν δεν δείξουμε συγκεκριμένα την πολιτική που θα φέρει αυτά τα αποτελέσματα, θα μείνουν ευχολόγια. Ούτε και προσφέρει τίποτε η αναφορά σε «κοινή παραδοχή για τα λάθη του παρελθόντος»: τα «λάθη» πρέπει να απαριθμηθούν τολμηρά και συγκεκριμένα, για να γίνει πιστευτή η προσπάθεια για επαναπροσέγγιση.

Όμως το πιο σημαντικό στην πιο πάνω παράγραφο είναι η τοποθέτηση της Έκθεσης Δράσης για το ποιος χρειάζεται «νέα πολιτική»: η Κυπριακή Κυβέρνηση. Για άλλη μια φορά φορτώνει την ευθύνη για την επαναπροσέγγιση στην Κυβέρνηση των αστών. Δεν την ενοχλεί καθόλου η αντίφαση του να ζητά από μια αστική κυβέρνηση «να διαχωρίζει τον Τ/Κ και ιδιαίτερα τον εργαζόμενο, από τους καταπιεστές και τους εκμεταλλευτές του». Δεν την ενοχλεί το ότι ένας τέτοιος διαχωρισμός από μια αστική Κυβέρνηση θα γινόταν με στόχο να αντικαταστήσουν οι Ε/Κ αστοί τους Τ/Κ κεφαλαιοκράτες, να εκμεταλλεύονται οι ίδιοι «τον Τ/Κ εργαζόμενο»! Και ασφαλώς «ο Τ/Κ ερ-

γαζόμενος» έτσι θα δει κάθε προσπάθεια των Ε/Κ κεφαλαιοκρατών για επαναπροσέγγιση.

Δεν μπορούμε να μιλούμε αόριστα για επαναπροσέγγιση. Έχουμε υποχρέωση σαν μαρξιστές να ξεχωρίζουμε ανάμεσα στις τάξεις: όχι μόνο των Τουρκοκυπρίων αλλά και των Ελληνοκυπρίων. Είναι εύκολο να ζητούμε την ανατροπή μιας ξένης αστικής τάξης. Αν όμως αυτό δεν συνοδεύεται από τον αγώνα για την ανατροπή της δικής-μας αστικής τάξης, δεν είναι τίποτε άλλο από εθνικισμός. Ένας εθνικισμός, που χωρίς να έχει την υστερική μορφή του εθνικισμού της δεξιάς ή τον δον-κιχωτισμό της ΕΔΕΚ, είναι αρκετός για να εμποδίσει κάθε προσπάθεια για σπάσιμο της καχυποψίας ανάμεσα στις εργατικές τάξεις των Ε/Κ και των Τ/Κ.

Η μόνη πολιτική επαναπροσέγγισης που μπορεί να έχει σημασία είναι η επαναπροσέγγιση της Ε/Κ και Τ/Κ εργατικής τάξης. Στην πράξη αυτό σημαίνει τη συνεργασία των αριστερών κομμάτων της Κύπρου — ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ και CTP, ΤΚΡ. Και ασφαλώς αυτό δεν σημαίνει πως και τα τέσσερα κόμματα ταυτόχρονα θα αποφασίσουν ξαφνικά να συνεργαστούν. Κάποιο κόμμα θα πρέπει να πάρει την πρωτοβουλία να επιδιώξει και ν' αγωνιστεί γι' αυτή τη συνεργασία. Γι' αυτό το κάθε κόμμα φέρνει ξεχωριστά την ευθύνη για την έλλειψη κάθε προσπάθειας για συνεργασία της αριστεράς.

Το ότι κανένα αριστερό κόμμα δεν επιδιώκει αυτή τη συνεργασία οφείλεται και πάλι στην εθνική προσέγγιση στο Κυπριακό:

«...Το κόμμα-μας ούτε διανοήθηκε ποτέ να

επέμβει στα εσωτερικά του Ρεπουβλικανικού κόμματος και να επηρεάσει την πολιτική-του. Το ότι αυτό το Τ/Κ κόμμα συμπίπτει με το Κόμμα μας και με άλλες δημοκρατικές δυνάμεις στην πολιτική-του όσον αφορά την εθνική λύση του κυπριακού προβλήματος, την συμφιλίωση και την επαναπροσέγγιση των δυο κοινοτήτων, εκφράζει το γεγονός ότι και στις δυο κοινότητες υπάρχουν και πολιτικές δυνάμεις και μάζες λαού (Ε/Κ και Τ/Κ) που θέλουν την ειρήνη και την συμφιλίωση και αγωνίζονται γι' αυτήν».

(Έκθεση Δράσης σελ. 76)

Το ΑΚΕΛ λοιπόν «ούτε διανοήθηκε... να επηρεάσει την πολιτική του «Ρεπουβλικανικού Κόμματος». Όμως ακριβώς αυτό έπρεπε να επιδιώξει. Όχι μόνο δεν είναι κακό, είναι υποχρέωση κάθε διεθνιστικού κόμματος να «επηρεάζει» την πολιτική άλλων κομμάτων. Τι νόημα έχουν δι-αφορετικά οι συνομιλίες και οι επαφές μεταξύ Κομμάτων; Αυτό που χρειάζεται δεν είναι η «μη-επέμβαση στα εσωτερικά» των άλλων κομμάτων με η σωβική συζήτηση και χάραξη κοινής πολιτικής των κομμάτων της αριστεράς για λύση του κυπριακού παραμερίζοντας τα αστικά κόμματα.

Στην πραγματικότητα η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν τολμά να δώσει μια τακτική προοπτική στην λύση του Κυπριακού. Η σύγκρουση με τους Ε/Κ αστούς είναι το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε να κάνει. Όμως αυτή η ατολμία κάνει την πολιτική-της απέναντι στους Τ/Κ να χάνει κάθε νόημα. Όσο η Ε/Κ αριστερά επιμένει στις συμμαχίες της με τους αστούς, η Τ/Κ εργατική τάξη δεν θα μπορέσει να την εμπιστευτεί.

Σ' αυτά τα άρθρα (Φυλ. 161, 162, 163) προσπαθήσαμε να δώσουμε μια εικόνα της Έκθεσης Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ. Δεν είναι, και δεν μπορούσαν να είναι, πλήρης κριτική της Έκθεσης Δράσης. Κάτι τέτοιο είναι η δουλειά της βάσης του ΑΚΕΛ που σήμερα δίνει την μάχη μέσα στο κόμμα ενάντια στην πολιτική που προτείνει η ηγεσία, ενάντια στην ίδια την ηγεσία.

Για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες η συζήτηση στις κομματικές ομάδες πήρε τέτοιες διαστάσεις. Παρα την προσπάθεια της ηγεσίας να επιβάλει την «ομοφωνία» και τη σιωπή, οι περισσότερες ομάδες επέβαλαν τη συζήτηση και σε πολλές περιπτώσεις πρότειναν αντιποσώφους για τους υποψήφιους για την Κεντρική Επιτροπή.

Παρ' όλο που αυτά δεν είναι αρκετά για να ανατρέψουν την ηγεσία του ΑΚΕΛ και την πολιτική-της, ήταν αρκετά για να την τρομοκρατήσουν. Ολοένα και πιο συχνά μιλούν για διασπαστές, υπονομευτές, φράξιες κλπ. Αντιλαμβάνονται ότι κάτι έχει αλλάξει μέσα στο ΑΚΕΛ, πω η ήρεμη περίοδος της κυριαρχίας-της έχει περάσει. Όσο πιο πολύ αναγκάζονται να χρησιμοποιούν γραφειοκρατικές μεθόδους για να σιωπούν την κριτική και την αντιπολίτευση μέσα στο κόμμα, τόσο πιο πολύ θα χάνουν την επιρροή και τον έλεγχο. Αναπόφευκτα, σε κάποιο στάδιο η κριτική και η αντιπολίτευση θα πάρει οργανωμένη μορφή για μια τελική σύγκρουση με μία ηγεσία που αρνείται ν' αλλάξει την χρεωκοπημένη πολιτική-της.

ΘΕΟΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
 Αγίου Δομετίου 53
 Έγκωμη Λευκωσία
 τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:
 Λ/σος: 51040
 Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
 Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
 Εσωτερικό: £4.00
 Εξωτερικό:
 Ευρώπη: £6.00
 Αμερική: £8.00
 Αυστραλία: £10.00

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΧΟΡΟΣ 19/12

Άρχισε γύρω στα τέλη του Οκτώβρη η δουλειά για τον Παγκύπριο Χορό της Σοσ. Έκφρασης που γίνεται στο Κέντρο «ΒΑΣΙΛΙΚΑ» στο Δάλι στις 19/12.

Μέχρι τις 13/11 είχαν καλυφτεί £1700, ποσό που αντιστοιχεί με το 21% του στόχου. Κατά επαρχία τα αποτελέσματα τα είναι:

	ΣΤΟΧΟΣ	ΚΑΛΥΨΗ %
Επαρχία Λ/σίας	£3600	£900 25
Επαρχία Λ/σου/Πάφ.	£2840	£500 17
Επαρχία Λ/κας	£1550	£300 29

Παρόλο που η οικονομική εξόρμηση έχει μπει σε καλό δρόμο χρειάζεται περισσότερη προσπάθεια παρα προηγούμενα χρόνια για να καλυφτεί ο στόχος των £8000 που ως σημειωθεί είναι σχεδόν διπλάσιος από τον περυσινό στόχο. Στις 5 βδομάδες που απομένουν μέχρι το χορό χρειάζονται £1400 την βδομάδα!

Η Οργανωτική Επιτροπή είναι σίγουρη, όμως, πως ο

στόχος μπορεί να καλυφτεί δεδομένου του ενθουσιασμού που υπάρχει ανάμεσα στους υποστηρικτές της Σ.Ε. και του κύρους που έχει αποκτήσει μέσα στο εργατικό κίνημα μέσα από τους αγώνες που έδωσε δίπλα στους εργαζόμενους κατά το 1986.

Αν όλοι όσοι πιστεύουμε στις Μαρξιστικές ιδέες και στην ηρωική πάλη που διεξάγει η εφημερίδα μας και η Αριστερή Πτέρυγα δώσουμε λίγο από το χρόνο μας κάθε βδομάδα για την πούληση λαχείων ο στόχος θα συντριβεί.

ΚΑΙ ΔΥΟ ΥΠΕΝΘΥΜΕΙΣ:

— Τα λαχεία κερδίζουν ΒΙΝΤΕΟ, ΣΤΕΡΕΟΦΩΝΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ, ΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΜΟΞΑ και
 — Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΡΟΚΡΑΤΗΣΕΙΣ (£3.50 με φαγητό, £1.50 με ποτό - χωρίς φαγητό - πλήρης ορχήστρα, τραγούδι, χορός κ.ά.)